

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№4 (139)
КВІТЕНЬ
2016 РОКУ**

УЧАСНИКИ ЗВІТНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦХВЕУ УЗГОДИЛИ НОВІ ПРОЕКТИ, СПРЯМОВАНІ НА РОЗБУДОВУ ЦЕРКВИ

13-14 квітня 2016 р. відбулася річна звітна конференція Церкви Християн Віри Євангельської України. Близько чотирьох сотень священнослужителів зібралися в стінах молитовного будинку церкви «Благодать», що в Софіївській Борщагівці під Києвом.

інших представників інтелігенції у різних регіонах України. Для цього народні депутати-протестанти планують наступного року провести близько 20 форумів.

«2017 рік — рік 500-ліття Реформації. Ми маємо нагадати суспільству, що без реформації духа не може бути справжньої реформи у державі», — наголосив Павло Унгурян.

Делегати схвалили проведення Всеукраїнського свята братства. Один недільний день у році кожна церква у країні виділить для того, щоб розповісти суспільству про себе: про історію місцевої громади та загалом п'ятидесятництва в Україні, про сьогодення і плани церковної громади на майбутнє.

Серед нових проектів — створення книги-підручника, яка ґрунтовно розповість про соціальну роботу братства, здійснену за роки незалежності України.

Багато уваги приділялося також проекту «400 церков за п'ять років». Саме річна звітна конференція стала точкою відліку для цього масштабного проекту.

За два дні було проведено чотири

ХРИСТОС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорога Церкво Христова!

З великою радістю і вдячністю перед Богом щиро вітаємо вас і ваші сім'ї з чудовим святом перемоги Життя над смертю, Світла над темрявою — із днем світлого воскресіння Господа Ісуса Христа.

Небесним теплом зіграла звістка ангела: «Нема Його тут, — бо Воскрес, як сказав» не тільки стривожених жінок, але і наші з вами серця.

Воскресіння Христа — це свято всіх дітей Божих, це жива надія всіх щирих християн.

Бажаємо вам постійно жити вірою в Божого Сина, що воскрес із мертвих, з надією, що Він скоро прийде у славі Отця за Церквою Своєю. Хай Господь допоможе вам бути в числі тих, хто з любов'ю очікує свого Спасителя.

Радості, миру та злагоди бажаємо вам, молимося за вас і благословляємо у чудове ім'я Воскреслого Царя!

З молитвами та щирою повагою

Михайло Паночко.

Старший єпископ Церкви ХВЕ України.

Бог дав добрий час для підведення підсумків та утвердження планів на майбутнє. На відкритті старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко зауважив, що гасло конференції — «Щоб будувалася Церква» (1 Кор. 14:5) — обрали зовсім не випадково. Адже часи суспільних катаклізмів, такі, які переживаємо сьогодні, — це сприятлива нагода для духовного відродження народу.

«Так багато у світі руїн... Руйнуються людські долі, але Церква Христова будуватиметься, тому що її Главою є не люди, а наш воскреслий Господь!» — наголосив старший єпископ.

Власне, будівництво Церкви у всіх змістах цього слова було у центрі уваги всіх спікерів та доповідачів.

Інформаційно-звітну частину конференції вів єпископ Михайло Близнюк. Про проведену за рік роботу звітували скарбник братства Петро Карпов, голова ревізійної комісії Анатолій Козачок, а також перший заступник старшого єпископа Микола Синюк та сам старший єпископ Михайло Паночко.

За словами Михайла Степановича,

спостерігається динаміка до кількісного і якісного зростання громад ХВЕ в Україні. На початок року було зареєстровано 1605 громад ЦХВЕУ, які відвідують 112 344 членів.

Привітати делегатів конференції прийшло багато гостей з-за кордону. Зокрема, служителі п'ятидесятницьких об'єднань Польщі, Іспанії, Німеччини, РФ, США. Щире привітання із сонячної Грузії передав єпископ Олег Хубашвілі: «Я пам'ятаю українських єпископів, які надихали і рукопокладали нас, 20-річних, для служіння. І ми досі в служінні!».

Учасників конференції привітали також представник ТРК «Еммануїл» Олексій Волченко, доктор філософських наук, співавтор законопроектів у галузі державної сімейної політики Адріан Буковинський, народні депутати.

Зранку 14 квітня свої вітання делегатам виголосив координатор міжфракційної депутатської молитовної групи у ВР Павло Унгурян, який коротко прозвітував про роботу протестантів в українському парламенті та поділився планами — об'єднати віруючих юристів, журналістів та

ґрунтовні семінари із обговоренням, що не раз переростало у доволі жваву дискусію. На вечірньому засіданні у середу, 13 квітня, семінар на тему «Для чого потрібна церква» провів єпископ Ростислав Мурах. Зранку у четвер служив завідувач відділу освіти Віктор Вознюк. Його семінар «Церква зсередини» був присвячений соціальній і духовній складовим діяльності церкви.

Під час денного робочого засідання 14 квітня єпископ Микола Синюк провів семінар «Місія служителів у збудуванні церкви». А завершальною ланкою у цьому навчально-збудовуючому ланцюжку став семінар Михайла Паночка «Будуйте себе найсвятішою вашою вірою».

Михайло Степанович порушив цілу низку моментів, які спонукують служителів і кожну віруючу людину задати собі запитання: на чому будується моя віра?

Щире слово старшого єпископа торкнулося кожного серця, запаливши до подальшого служіння.

Завершилася річна звітна конференція ревною молитвою за Україну, а також за потреби, оздоровлення та оновлення.

chve.org.ua.

РАДА ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКОВ СТВОРИЛА ОРГКОМІТЕТ З ВІДЗНАЧЕННЯ 500-РІЧЧЯ РЕФОРМАЦІЇ

РЕПЦУ вирішила проголосити 2017 рік роком Реформації та створила оргкомітет для підготовки урочистостей і просвітницьких заходів.

Таке рішення глави євангельських Церков прийняли на засіданні РЕПЦУ, яке відбулося 15 квітня під головуванням Сергія Шапталі, голови Братства незалежних церков і місії ЄХБ України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Уже цього тижня Оргкомітет збереться для продовження роботи з напрацювання переліку та підготовки різнопланових заходів з нагоди 500-ліття Реформації, серед яких — просвітницькі кампанії, наукові конференції та круглі столи, молодіжні форуми, історичні дослідження в контексті України, міжнародні конференції, публікація тематичних видань тощо.

Учасники засідання РЕПЦУ обговорили актуальні проблеми законодавчого врегулювання діяльності релігійних організацій.

Директор департаменту у справах релігій і національностей Мінкультури Андрій Юраш разом зі своїми співробітниками розповів про новачки у сфері податкового законодавства. Зокрема, йшлося про зміни у Податковому кодексі України, які передбачають додаткові вимоги до релігійних організацій, щоб користуватися неприбутковим статусом.

Серед іншого на засіданні йшлося про зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» в частині вдосконалення процедури реєстрації статутів релігійних організацій та змін до них, внесення цих відомостей до Єдиного державного реєстру. Це завдання Міністерство юстиції та Міністерство культури мають виконати до III кварталу 2016 року.

Голова правління Інституту релігійної свободи Олександр Заєць поінформував присутніх про ситуацію з законодавчими ініціативами щодо питань альтернативної служби та прав священнослужителів в контексті мобілізації на військову службу, а також про особливості запровадження капеланської служби у Збройних Силах України.

До обговорення цієї проблематики долучився народний депутат України Павло Унгурян, який повідомив про намір виступити із відповідними законодавчими ініціативами для розв'язання цих проблем.

Аналізуючи стан державно-конфесійних відносин, глави євангельських протестантських Церков зазначили брак конструктивного діалогу влади з релігійними діячами. Вони звернули окрему увагу на загрози в сфері суспільної моралі та спланували низку заходів і звернень з пропозиціями щодо покращення державної політики, зокрема у сфері сім'ї.

У ЛЬВОВІ ОБГОВОРИЛИ СУЧАСНИЙ СТАН ПРОТЕСТАНТИЗМУ ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО ІДЕНТИФІКАЦІЇ

18 квітня у конференц-залі філософсько-богословського факультету Українського Католицького Університету в рамках програми заходів на відзначення п'ятисотліття Реформації відбувся круглий стіл «Пострадянський протестантизм: проблеми ідентифікації та контури майбутнього».

Метою заходу, ініційованого Ресурсно-дослідницьким центром Євро-Азіатської акредитаційної асоціації, було започаткувати науковий діалог про специфіку богословського розвитку, еkleзіологічних трансформацій, трендів взаємодії з громадянським суспільством, державно-церковних відносин в пострадянському протестантизмі.

У круглому столі взяла участь понад 80 науковців, а також студенти та представники духовенства з України, Росії та Білорусі.

Оскільки сучасні реалії протестантизму все ще несуть на собі відбиток конфронтаційних стосунків євангельських церков із радянським режимом, природно, що першою взяла слово докторант Інституту історії РАН, старший викладач Санкт-Петербурзького християнського університету Т. Нікольська, яка у своїй доповіді розкрила основні етапи формування «образу сектанта» в радянській ідеології та суспільній свідомості.

Наступні доповіді були спрямовані на

аналіз окремих аспектів пострадянського протестантизму. Зокрема, кандидат історичних наук, науковий співробітник Ресурсно-дослідницького центру ЄААА М. Мокієнко визначив основні тенденції трансформації п'ятидесятирічних релігійних центрів у пострадянській Україні.

Доктор філософських наук, головний науковий співробітник Інституту філософії та права уральського відділення О. Степанова окреслила ключові аспекти соціального служіння протестантських церков в Росії. Керівник Ресурсно-дослідницького центру ЄААА кандидат історичних наук Р. Соловій звернув увагу учасників круглого столу на богословські та еkleзіологічні виклики українського п'ятидесятиліття.

Беручи до уваги важливу роль освітніх закладів у формуванні богословських смислів та підготовці інтелектуального потенціалу протестантських церков, ряд доповідачів присвятили свої виступи саме освітній проблематиці.

Кандидат філософських наук, про-реktor Санкт-Петербурзького Християн-

ського Університету І. Макаренко ознайомив присутніх з поточними реаліями, правовою ситуацією і перспективами розвитку євангельської богословської освіти в Росії. Докторант богослов'я, керівник відділу розвитку освіти ЄААА Т. Дятлик розкрив сучасні тенденції в пострадянському євангельському протестантизмі з перспективи богословської освіти.

До дискусії також долучився заступник академічного декана Московської богословської семінарії ЄХБ О. Маркевич. У своїй доповіді він з'ясував основні виклики та напрями розвитку богослов'я євангельських християн-баптистів Росії на початку ХХІ століття.

Завершився круглий стіл виступом доктора філософських наук, професора кафедри культурології НПУ ім. М. П. Драгоманова Ю. Чорноморця, який проаналізував теологічне обґрунтування соціальної відповідальності церков в сучасній українській протестантській теології.

У заключному слові декан філософсько-богословського факультету, доктор Р. Завзійський зауважив, що учасники круглого столу повинні звернутися до своїх богословських традицій з метою відшукати в них витоки і механізми, необхідні для того, щоб навчитися бачити у своєму ближньому не образ ворога, а образ Божий. Саме в цьому полягає спільний богословський багаж, який об'єднує християнські традиції і допомагає їм відшукати пророчий голос, що говорить про примирення і спільне майбутнє.

Роман СОЛОВІЙ.
Керівник Ресурсно-дослідницького центру ЄААА, кандидат історичних наук.

СВІДЧЕННЯ

«ЗА СЛОВОМ ТВОЇМ...»

Все почалося одного звичайного дня. Я відчув якусь дивну слабкість. Буквально через тиждень почав стрімко худнути. Потім лікарня, обстеження, аналізи і — висновок лікарів: пухлина. На першому етапі ще не було відомо, яка вона: злоякісна чи ні. Я ніяк не міг повірити, що це коїться зі мною. Незабаром мені доведеться померти, а мені всього 35 років, є дружина і діти. Такого страху не відчував раніше ніколи.

Прийшовши додому, я сів на диван і заплакав. Поруч сиділа мама. Пам'ятаю, мама тоді сказала: «Синку, я хочу тобі допомогти, але не знаю, чим...» Залишившись наодинці, я задавався питанням: «Господи, чому це сталося зі мною? За що? Адже я читав Біблію, молився. Чому я мушу таким молодим померти?»

Як віруюча людина, я знав, що моє життя залежить від Бога. Взяв у руки Писання і почав читати. І тільки тоді зрозумів, наскільки я грішний. Настільки, що просто не заслуговую життя на цій землі. І тоді я попросив: «Господи, допоможи мені усвідомити всі свої помилки. Допоможи виправити їх ще за життя, щоб, коли я стану перед Тобою, я був чистим».

У пам'яті почали спливати моменти з пережитого. Я згадав, як образив одного старшого чоловіка, несправедливо поведився з людьми, говорив неправду. Усі ці спогади збирав по дрібці з останніх сил. Я вже ледве міг пересуватися, схуд на 35

кілограмів. Не міг розмовляти більше семи хвилин. Дитячі голоси були для мене нестерпними, я став дуже дратівливим.

Але брав себе в руки і з останніх сил телефонував до людей, яких колись образив. Просив пробачення за те, що багато років погано поведився з ними. Усі мені відповіли: «Я тобі прощаю, ти тільки живи».

І мені ставало легше. Я відчував, як звільняюся від тягару, як на душі стає вільніше. Тоді я зрозумів, що повинен зробити прості речі. Адже насправді Бог очікує від нас простої дії, руху в Його бік. І коли людина робить це з вірою, Бог йде назустріч.

Лікарі запропонували хіміотерапію. Я злякався ще більше. Знав, що після цього людям стає дуже зле, випадає волосся...

Якось ввечері вийшов на вулицю. Небо було чисте і зоряне. Я глянув вгору і почав розмовляти з Богом. «Отче Небесний, Господи мій!», — сказав я. — Ти знаєш кожну клітинку мого організму. Ти знаєш, що зі мною відбувається. Але я не знаю, що робити. Очікувати на щось чи віддатися в руки лікарів? Мені страшно. Я не хочу, щоб мої діти залишилися без батька. Я й сам виріс без батька. Будь ласка, допоможи мені».

Того вечора я розповів Богові про все, що наболіло на душі. Пізно ввечері приліг на ліжко і побачив видіння. Я опинився в якійсь кімнаті. З брудною підлогою, брудними стінами. І вся кімната була темною. Раптом почув, як у двері хтось стукає. Я не хотів відчиняти, але двері відчинилися, і до кімнати заходить чоловік в довгій одежі. Він запитає мене: «Навіщо ти зачинився? Адже Я хочу допомогти тобі». Я впаав перед Ним на коліна і сказав: «Господи, пробач мені за те, що я не довіряв Тобі». Він відповів: «Довіряй людям. Вони тобі не зашкодять». Після цих слів видіння зникло. І зник увесь страх.

Незабаром я вже був в лікарні. В онкології лежать особливі люди. Вони

задумані, занурені у свої думки. І коли я намагався поговорити з ними про Бога, у них яснішали очі, світлішали обличчя. Вони були відкриті для діалогу. Вони все сприймали краще, ніж будь-хто інший за порогом лікарні.

Хіміотерапія стала для мене справжніми тортурами. Отрута текла моїми венами. Якось під час процедури в мене зупинилося серце. Діти стояли біля мого ліжка і благали: «Господи, залиши тата живим!». А я лише встиг прошептати: «Господи, прийми мого духа, я готовий...»

І раптом серце запрацювало. Я залишився живим. Після другого курсу хіміотерапії мене знову відправили на обстеження. Знімки, томографія, аналізи... І терапевт сказала: «Ваша пухлина зменшилася вдвоє, а аналізи — як у здорової людини. Ви добре піддаєтесь лікуванню».

Після курсу хіміотерапії довелося пройти курс променевої терапії. А потім лікарі мені повідомили: «Ваша пухлина зникла, аналізи — в нормі».

Коли я вийшов з кабінету, то заплакав від радості. Заплакав так, як ніколи в житті не плакав. Я говорив: «Господи, адже це справді був Ти. За словом Твоїм все сталося...»

Коли я повернувся додому, то не просто молився, а кричав: «Господи, що я можу зробити для Тебе за те, що Ти залишив мене на цій землі?». І відповідь почув, коли вже вдома читав Біблію. Якийсь внутрішній голос сказав: «Віддай хвалу уст своїх. Розкажи людям про Мене. Розкажи, що для Мене нема невилкованих хвороб і нема нічого неможливого».

Відтоді я всім розповідаю цю історію. Переживши таке випробування, я зрозумів: в онкологію людина потрапляє з двох причин: Бог хоче або змінити її життя, або підготувати до вічності.

Сьогодні я здоровий і щасливий. І хочу працювати для Господа, приносити користь і радість людям, які переходять через те, через що колись перейшов я.

М. Н.

ЯК РОЗПОВІДАТИ ПРО БОГА

Кілька моїх друзів не-ймовірно розумні. Вони не тільки мають довідник у своїй голові, але й знають, що робити зі всією цією інформацією. Вони налагоджують зв'язки, вирішують проблеми і пропонують ідеї, які справді можна назвати блискучими.

Коли я слухаю, як вони розмовляють з такими ж здібними людьми, я часто гублюся. Збен-тежено слухаю, що вони говорять, киваючи головою в ритмі їхньої бесіди. І мовчу.

Ви коли-небудь були свідками розмови, де люди вживають такі слова, що ви губитеся в здогадах про їх значення, не розуміючи, що в цій розмові насправді цікаве.

Саме так почуваються багато людей, коли опиняються в оточенні християн. Ми використовуємо специфічні слова, викладаємо розумні думки і звертаємось до таких понять, які щось означають для нас, християн, але не мають сенсу для тих, хто не поділяє нашу віру.

Надто часто ми думаємо, що інші володіють нашою «християнською» мовою. Насправді ми повинні навчитися говорити з людьми зрозумілою для них мовою.

Мене як пастора часто питають, як розповідати про свою віру друзям. Чудовий приклад знаходимо в Діях святих апостолів.

Павло відвідав Афіни і, не гаючи часу, завів розмову з жителями міста. Він не лише говорив до них, але й, що дуже важливо, — слухав їх. Деякі з громадян вважали, що він верзе нісенітницю, інші хотіли почути більше, тому привели його на ринок ідей — місце, назване ареопагом.

Ми можемо думати, що Павло мав би встати і «викласти Євангеліє», сказати, що вони грішники, прикликати на те місце «кров Ісуса Христа», розповідати людям, як потрапити на небеса після смерті, при цьому цитуючи вірші з Біблії, щоб обґрунтувати свою промову.

Але Павло не зробив нічого з цього.

Замість цього він визнав їх по-божність і підтвердив, що вони вже поклоняються Богові. Він говорив про Ісуса як про «Мужа». Він не цитував Писання. Єдине, що він цитував, — були поганські поети, які також говорили про Бога (Дії 17:22-31).

І з цього ми можемо навчитися кількох речей.

Спочатку слухайте

Першим кроком Павла не був осуд. Перш ніж промовляти в ареопазі, він провів час в Афінах, уважно спостерігаючи, слухаючи і запитуючи. Причому робив це без осуду чи дорікання. Бо Павло був щирим і відвертим.

Подібно до Павла, ми повинні бути відвертими, якщо збираємось говорити про Бога так, щоб це досягло цілі. Ми маємо бути привітними, перепитувати, визнавати свою неосвіченість в якихось питаннях, слухати, спостерігати і вчитися, не викриваючи чи осуджуючи, щоб ми могли побачити те, що бачать інші, весь час запитуючи себе: у чому тут Божий задум?

Відмовтеся від необхідності доказувати, що ви маєте слушність

Павло був найменше зацікавлений в тому, щоб доказати свою точку зору, але був зацікавлений у вивченні того, яку точку зору афіняни вже вважають правильною. Саме тому він був здатний відверто говорити з ними. Це важливий фактор у розмові про Бога.

Багато християн хочуть завжди виграти суперечку, довести свою правоту. Така поведінка не була властивою Павлові. Він починає словами: «Бачу, що ви йдете в правильному напрямку». Що сталося б, якби й ми починали так нашу розмову? Як би змінилися наші бесіди про Бога? Готовий запевнити, що люди значно менше займали би оборонну позицію.

Говоріть їхньою мовою

Павло знав, що людям в Афінах, які зібралися на ринок, мало що відомо про його життя, культуру, світ і релігію. Тому він почав діалог, спираючись на знання, які вони вже мали, і говорив так, щоб вони розуміли, про що йдеться.

Надто часто ми самі винні в тому, що про віру в Бога більше чути в церкві, ніж в християнському середовищі. Ми вважаємо, що те, як ми думаємо і говоримо, і є найправильнішим способом поведінки. Насправді треба визнати, що часто ми самі створюємо поділ між нами і цим світом.

Шукайте Божого поруху

Павло розумів, що наш світ переповнений проявами Бога. Він зумів побачити, де Бог вже відкрився жителям Афін. Починаючи від жертовника «незнайомому Богові» до історії Епіменіда і віршів Арата Павло бачив присутність Бога. Замість читати біблійних віршів (які були би, як книга іноземною мовою, мало зрозуміла для присутніх там людей) він цитував їх літературні твори.

Любов, милість, краса, творіння, життя й енергія Всемогутнього Бога видимі повсюди навколо нас. Голос Божий завжди звучить, і наша праця полягає в тому, щоб додати йому гучності.

Замість того, щоб говорити плутано, незрозумілою для оточення мовою, ми можемо взяти щось зрозуміле, звичне для них, показавши їм, як у всьому цьому виявляється Бог.

Це, безперечно, може викликати ще більше запитань на взірць: де в нашій культурі можна бачити прояв Бога? Про яких поетів можна говорити сьогодні? Які межі між духовним світом і фізичним можна стерти?

Роздуми над цими та іншими такого роду запитаннями принесуть нам більше користі, ніж твердження, що в нас є відповіді на все. І якщо ми зможемо відповісти на ці запитання, тоді велика ймовірність, що ми знайдемо Бога у найнесподіваніших місцях. І будемо говорити про нашу віру значно ефективніше, ніж коли-небудь раніше.

relevantmagine.com.

«А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові і чекайте милості Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя» (Юди 20-21).

Девіз нашої конференції – «Щоб будувалася Церква» – актуальний, важливий і на часі. Він був актуальний у всі віки. Головний Будівничий ще у I столітті на теренах Палестини заявив: «Я побудую Церкву». Напевно, ніхто тоді цього не зрозумів. Навіть апостоли.

Перед відходом з землі Він їм каже: «Не відлучайтесь від Єрусалиму». А вони відповідають: «Чи не цього часу Ти відбудуєш Царство Ізраїлю?».

Ця ідея відбудови донині живе в єврейському народі. Буквально недавно я розмовляв з помічником головного рабина Києва, і він запитав мене: «Як ви чекаєте Месію?». Почути таке від єврея, та ще й з племені Левія – це не жарт. І далі він каже: «Ми визнаємо за Месію того, хто відновить нам кордони, які були від початку, і відбудує храм». І мені зразу пригадалося, що апостоли теж визначали Месію за цими ж ознаками.

«Я побудую Церкву...» Ніхто Його не зрозумів, але Ісус не занепадав духом. Є речі, які ми сьогодні не завжди розуміємо, але діло Боже рухається вперед. Бо попереду йде Господь. Він – Головний Будівничий, а ми залучені до цієї славної будови.

Божий висок, а не власна філософія

У Старому Заповіті (с. 62) сказано: «З тобою одружиться Сам Будівничий». Бог називає Себе Будівничим. І наше братство, наша Церква – яскравий доказ того, що Господь будує Свою Церкву. Я би не стояв перед вами тут, якби Бог не торкнувся мене, 18-річного хлопця.

І кожен з нас щось пережив від Бога. Сьогодні політики високого рангу і доктори наук у цих справах, які ми, прості люди, розбираємо, – поняття не мають. Доктор юридичних наук зі всіма регаліями летів в літак. Літак потрапив в зону турбуленції, і почало його трясти. Той чоловік злякався. Витяг з портфеля Євангеліє, яке носив з собою, відкрив і читає: «Не бійся, тільки віруй». І перепитує мене: «Може, я згрішив?»...

Я не принижую освіту, але хочу показати, який високий небесний рівень дарований нам, брати і сестри. Дарований не тому, що ми сильніші, мудріші, а тому, що так було до вподоби Богу на небесах. Слава Йому! Щоб немудре посоромило мудре, щоб немічне було сильнішим за сильного світу цього!

Ми залучені до Його будівлі, а це дуже серйозна справа. Тут від себе нічого не пройде, тут якась власна філософія не спрацює.

На блокнотах, які роздали всім учасникам нашої конференції, ви бачите будівельний прилад – висок. Ми вибрали цю ілюстрацію зовсім не випадково. Божий висок допоможе нам правильно будувати. І цей висок – це Боже Слово, це Святий Дух. Ми маємо рівнятися за цим виском.

Пригадую, навесні 1993 року будували дім молитви у моєму рідному селі. Усі з азартом взялися за будову, робота закипіла, всі працюють, як у мурашнику. Відбудували з метр, і кличе мене один майстер. Що таке? Дивлюся, а один з кутів випнув, як вагітна жінка. Виявилося, що той майстер не користувався виском, мурував на око. А зверху не дуже видно.

Що робити? І не хочу ганьбити його перед усіма, але якщо змовчимо, то так той вагітний живіт і залишиться. Краще потерпіти ганьбу півгодини, але все виправити. Було дуже неприємно, але кут ми справили.

«Бережи себе чистим»

Ми залучені в Боже будівництво. Людина отримала талант від Бога. Найперше вона збудувала намет, коли була вигнана з раю. Потім взялася за дороги. Далі – доми, міста, укріплення мури ви-

«БУДУЙТЕ СЕБЕ НАЙСВЯТІШОЮ ВАШОЮ ВІРОЮ...»

Михайло Паночко

**Старший єпископ
Церкви ХВС України**

сокі. Далі навчилася робити колісницю, автомобілі, кораблі, ракети...

Але не це найголовніше. Ми залучені до будови, яка стоятиме вічно! Кожна цеглина в цьому проєкті має перебувати в руках Майстра – Ісуса Христа. І це одна з наших найбільших проблем.

Як її вирішувати? «Будуйте себе найсвятішою вашою вірою...» Різні речі ми будемо, і все це потрібно і добре. Але ми часто нехтуємо такою важливою річчю, про яку так наполегливо нам нагадує Біблія. Павло пише до Тимофія: «Бережи себе чистим».

Прощаючись з пасторами у Меліті, Павло робить заключний акорд: «Пильнуйте себе та всієї отари». А в Листі до филипп'ян написано, що Ісус упокорив Себе, умалив Себе, віддав Себе...

Наша українська земля рясно полита кров'ю і сльозами, бо так довго тут панував дух, для якого людина – ніщо. Але в Бога інша шкала цінностей. Кожна людина дорожча, ніж очей Його. І Церкву Він будує не з ангелів, а з простих людей.

Та щоб бути закладеним у ту стіну, ту будівлю, необхідно відповідати божественним стандартам. Потрібно заглянути в проєкт Божий – Слово Боже, щоб довідатися, якою має бути наша форма, щоб ми годилися для будівлі Божої.

Коли Соломон будував храм, кожен камінь окремо шліфували в горах. Найперше вибирали брилу – безформений кусок каменю. І майстри приглядалися, чи годиться вона для будівництва. Такими необтесаними брилами були ви і я, і Господь нас вибрав.

Може, для іншого майстра цей матеріал не годився б, але Ісус подивився і сказав: «Тут буде толк. Я з нього зроблю ту деталь, ту цеглину, той камінь, який ляже у цю славну будівлю». Будівлю, що складається з мільйонів і мільйонів, а може, і мільярдів людей.

Та перш ніж ця цеглина потрапила в стіну, майстри багато попрацювали над нею. Скільки зайвого треба було збити, щоб вийшла цеглина. У всіх нас є ще те, що треба збити. І то багато.

«Нехай кожен пильнує, як він будує»

Добре подивімося в божественний проєкт. Прочитаю один текст з Послання до галатів: «Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом крику і злоби...» Нема такого написано? А як ми поведимося?

Там насправді написано: «... виправляйте такого духом лагідності, сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти!». Якби мені хтось пояснив це в юності, може, багатьох помилок вдалося б уникнути.

Виправляти інших потрібно в душі лагідності, пильнуючи себе. Робимо ми так? Далеко не завжди. Ми звикли відрізати, брови нахмурити, показати свою владу. А так не треба робити. І нас є де шліфувати. Іноді той, хто проповідує про смирення, сам смирення не має.

Але Господь нас не залишає. Він працює над нами, шліфує нас. Іноді допускає болючі речі, щоб нас виправити. А найтяжче виправити наш характер. На небесах не буде тіл, там буде лише наша душа з характером. З таким, як він є зараз? Е ні... Проте характер найтяжче піддається виправленню, він міняється дуже туго, зі скрипом. Та Господь не припиняє Своєї праці над нами.

Ми всі – будівничі. Найперше ми будемо своєю сім'ю, і як будемо, так і маємо, бо то від голови сім'ї залежить її стан. Якщо голова сім'ї подає недобрый

приклад, він буде її криво. Якщо голова сім'ї ображає дружину, і вона в нього десь там, під ногами, терпить і свої жалі тільки перед Богом виливає, а брат несе служіння, то що він набудує?..

У нас 45 тисяч дітей у недільних школах, і ви уявляєте, яке би мало бути в нас поповнення? А воно десь дівається. Де? Якийсь ресурс, дуже цінний, дуже важливий, ми втрачаємо. Думаймо над цим. Ми кладемо кошти, щоб досягти наркомана і алкоголіка. Але насамперед маємо дбати за наші сім'ї, будувати сім'ї для слави Божої.

Ми – будівничі Церкви Христової, як написано в Єф. 4:12, ми – будівничі своїх ближніх. Ми маємо будувувати один одного (Єф. 4:29). І Біблія застерігає нас як будівничих: «... Але нехай кожен пильнує, як він будує на ній» (1 Кор. 3:10).

А Петро у своєму зверненні каже: «І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовний...» (1 Петр. 2:5).

Брати дорогі, працюймо над собою, над своїм характером. Якщо нам це не вдається, ставмо собі питання, чому так. Якщо ми повелися неправильно, а таке буває, зупиняймося. Я дуже переживаю за тих служителів, які не мають задньої передачі. Сказав неправду, повісив не правильно – і не може це визнати.

Це наш духовний рівень, ми тоді слабаки. Слабак не признається, що він щось не так зробив, він буде вперто стояти на своєму.

Служитель не може бути грубіаном, не може бути впертим. Це не ознаки духовності. Подивімося на Ісуса. Він – наш ідеальний взірєць! Порівняй себе з Ним – ми далеко ще не такі, як Він, а часом думаємо, що ми вже великі служителі. Боже, помилуй нас.

Служитель – людина молитви

Кожна будівля починається з основи. У нас основа закладена, ми увірували. Наріжний камінь є – дорожчий, живий. Але на тій основі кожен з нас будує свій дім. І чимало віруючих людей стоять на доброму фундаменті, але будують з соломки, з дерева, з емоцій. Вони бігають по церквах, де є якісь прояви, а над собою не працюють. Це дуже небезпечна тенденція.

І є лідери, які люблять таких людей. Вони не заглиблюються в Слово. Деякі з них сьогодні відлучені, і я донині дивуюся, як вони могли проповідувати, бо там проповідь взагалі на нулі. А людей кликали до покаяння. Там Слова не було, а людей доводили до сліз історіями про сиротинку, що десь заблукала.

Обов'язково прийдуть труднощі і

випробування. І що тоді? Появився в Києві аферист, і люди валом туди посунули. Гроші несуть, не думають. Ще один аферист згнівбив все євангельське братство в Україні і за її межами. Та ще й виправдовується, мовляв, Авраам так робив. Люди неутверджені, які будують з сіна і соломки, будуть бігати за такими «лідерами», а винні в тому будемо ми.

Ми маємо вести людей не до себе, а до Ісуса, пильнуючи, на якій основі вони будують. Чому, братику, ти такий впертий? Так, ти віруючий, ти молишся, гарно співаєш, навіть сльозу впустиш, але ж чому ти такий непокірний? Чому, сестричко, ти вже кипиш, хоч тобі ще й не встигли зробити зауваження?

Триває праця над нашими серцями. Це та цеглина, яка буде закладена в Божу будівлю. А для того нам треба частіше опинятися в руках Майстра. Бути близько з Ним. Ми маємо таланти, здібності і знання. І це добре, але цього замало.

Ісус сказав Своім учням: «Не відлучайтесь...» Три з половиною роки вчилися, масу чудес бачили, були свідками таких речей, що нікому й не снилися. А Він їм каже в Єрусалимі: «Не відлучайтесь...»

І з чого все почалося? З посиленої молитви. Кожен пастор, єпископ, диякон має бути людиною молитви. Як молимося, так і маємо. Молитовник номер один – не бабця, не якась старенька сестричка, а пастор. Таким був Ісус, Він молився, коли учні спали. І ти маєш так молитися.

Може, у церкві тебе ніхто не розуміє, але Бог тобі доручив пасти Своїх овець. І я не вірю, що слуга Божий, який у потаємній кімнаті говорить з Ісусом, розкаже Йому про свій біль, свої проблеми, кається перед Ним, може бути в поразці. Говорить Ісусові про себе, і Він вас благословить.

Нас будує віра

Будуйте самих себе! Павло пильнував, щоб, будуючи інших, самому не залишитися негідним. У Бога не безсторонності немає. У Бога немає любимчиків. Дехто думає, що Бог його дуже любить за те, що він гарно проповідує. А якщо ще має дар зіцнення, то й поготів. І починаються проблеми...

Брат Мурах правильно сказав: дар пасторів – наглядати за тими, хто має дар зіцнення. Бо не одним обіцяли зіцнення, а люди померли, і була велика спокуса. Бо там починаються «яшка», «самошка» і «гордюшка». І вже такі відриваються від церкви і навколо себе починають створювати ореол.

Будівля – це значить зібрати всі цеглини до купи, бо коли цегла розкидана

– це не будівля. Нас Господь збирає до купи. Окремо ми ніколи не ввійдемо в вселенську Церкву. Так запланував Бог. Такі Його стандарти. І Божий висок міряє мене і вас, Він знає, коли ми втомлені, коли слабнемо, коли грішимо. А чи знаємо ми? І коли ми будемо чесні і відкриті перед Богом, вірою, Бог буде потужно рухатися в нашій країні.

Я вдячний Богові за всіх вас, за своїх заступників, за весь комітет і молюся кожен раз, щоб Бог дав нам мудрості і сили. Бо в будь-яку секунду може зупинитися наше серце, ми станемо перед Ним і що Йому скажемо?

Може, ми могли зробити більше, може, не були прикладом для отари, а може, ми панували, може, замість того, щоб потішити і обняти, ми відштовхнули? Як важливо будувати себе.

І насамперед нас будує наша віра. «Будуйте себе найсвятішою вашою вірою». Віра допомогла будувати Ною ковчег. Віра допомогла Аврааму зробити крок в невідомість. Вірою Даниїл був збережений від левів. Вірою перемогли царства. Це наша рушійна сила – впевненість в тому, що Відкупитель наш живий. Лише віра тримала Йова в його тяжких стражданнях.

Браття, не занепадаймо духом. Ми живемо в останні дні, атаки будуть сильнішати. Лукавий тримає у своєму арсеналі лжедуховну ядерну зброю. Прийдуть страшні омани, лжепророки вогонь з неба будуть зводити. І якщо ми не будемо стояти в вірі, то підемо, як вівці, на заріз.

Але коли ми матимемо духовний імунітет, коли будемо на зв'язку з Богом, то хай справа і зліва все валиться, хай навіть підемо долиною смертної тіні, – не будемо боятися зла. Бо Він з нами!

Церкво дорога, тримаймося вірою Ісуса, дивімося на Нього, міряймося на Нього – так вчить Біблія. І вистоїмо.

Нас будує любов

Послання до ефесян вчить нас будувати самих себе любов'ю (Єф. 4:16). Коли ми любимо людей, ми духовно ростемо. Коли нам все не так, коли ми духовно вередуємо, ми не ростемо, ми зупинилися, ми духовні ліліпути.

Скільки ситуацій було змінено, коли люди підходили з любов'ю. Петро божився, клявся, що Ісуса не знає. І потім змучений, змерзлий сидить на березі, нічого не зловив, а Ісус підходить і питає: «Симоне, чи ти любиш Мене?». Як Господь хотів, щоб Петрове серце було віддане Йому, бо лише так Петро міг духовно зростати.

Любов будує, а ненависть руйнує. У Посланні до коринтян читаємо, що хто молиться іншими мовами, той будує себе. Браття, не практикуймо крик на інших мовах, якщо немає витлумачення. Бо є люди, які голосять на інших мовах, а Писання не знають.

Нема тлумачення – мовчи! Молися собі і Богу! А не показуй, що ти, мовляв, духовний, на мовах молишся...

Мови – це не доказ нашої святості, але коли їх розумно вживати, так, як написано, ти будеш будувати самого себе.

У Посланні до ефесян також читаємо, що ми будемося на оселю Божу Духом Святим (Єф. 2:22). Будемося Словом Божим, живим і діяльним, Його мудрістю, Його благодаттю. Усі ресурси для будови дав нам Господь! У Ньому – вся повнота. Проблема в мені і в вас.

Нам так потрібно виділяти час, щоб зустрітися з Ним, відкрити свою душу, потребувати Бога, триматися Бога, яких би вершин у служінні ми не досягли... Навіть якщо хрестимо тисячі людей, думаймо про себе скромно. Бо написано, що хто думає про себе, ніби він щось, то він ще ніщо. «Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванішся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7).

Будуймо з добрих матеріалів. Хай наша віра буде тверда, як камінь, дорожчий, як золото. Хай наше служіння сяє, як срібло. І хай все недобре у наших серцях і житті згорить, як горять дерево, сіно і солома.

Будівля, яка вистоїть, отримає нагороду. Бо наш Господь будує Церкву Свою. До цієї будови Він хоче залучити вас і мене, і ця будова стоятиме навіки віків. Слава Ісусу!

«Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде. Тому то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, буде винний супроти тіла та крові Господньої! Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є! Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто заснули» (1 Кор. 11:26-30).

«І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і пекельні ворота (в іншому перекладі – сили адові) не переможуть її» (Мт. 16:18).

Для чого потрібна місцева церква? Ми прочитали з Божого Слова, що «хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, буде винний супроти тіла та крові Господньої!». Здавалося б, тут нічого не говорить про церкву. Кожного разу на служінні причастя ми дуже дбайливо, з благоговінням і Божим страхом готуємо для причастя хліб. У багатьох церквах цей хліб готують спеціально призначені люди. Коли ми, служителі, звершуємо молитву за хліб, цей хліб має значення, властивість і дію тіла Христового в нашому житті. І ми кажемо, щоб брати і сестри, приймаючи від тіла Христового, розважали, думали про Христа, про Його страждання, про те, якою ціною здобуто для нас прощення, спасіння і вічне життя. І застерігаємо, щоб і крихта з хліба не впала на підлогу. Це святиня!

Думаю, так чинять у всіх церквах народу Божого. А тепер запитав вас: а де тіло? Церква – це тіло. Тому пропоную прочитати наш текст, замінивши слово «тіло» на слово «церква». І коли я говорю про церкву, я не маю на увазі вселенську церкву, а церкву нашу, місцеву, ту, де ми служимо пасторами, дяконами, проповідниками, членами якої ми є; одну з тих, які, мов кришталіки Божої солі, розсіяні в кожному містечку і селищі.

Отже: «Тому то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, буде винний супроти церкви та крові Господньої! Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про церкву, той суд собі їсть і п'є!».

Потрібно дбайливо підходити до причастя. Але причастя вказує нам не тільки на Христові страждання. Воно вказує на тіло Христове, яким є церква. І хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про брата, про сестру – того образив, з тим не так повівся, з тим не в мирі і таке інше – той суд собі їсть і п'є.

Для чого потрібна місцева церква? Христос каже, що Він побудує Церкву, і сили пекельні не здолають її. Для того, щоб з неба скинути сатану, Бог послав архангела Михаїла. Але щоб заснувати Церкву, Бог послав Свого улюбленого Сина. Слава Йому!

Для чого потрібна місцева церква? Ота церква, членами якої ми є, церква, де збираються прості брати і сестри, люди різного віку.

Церква – Божий інструмент для звершення Його волі

Чому Бог її створив? Найперше тому, що Церква – це тіло Господа Ісуса Христа. Багато разів у Писанні знаходимо, що Церква – це тіло Господа. Христос – Голова Церкви. Він вознісся на небеса і сів праворуч Отця Небесного. А ми, як Його місцева церква, залишилися на землі. І все, що Христос робив на землі, Він робив Духом Святим через церкву.

Ми – Його уста. Нашими устами Христос звіщає Добру Новину для людей і потішає їх у скорботі. Нашими руками Христос чинить милостиню для бідних, убогих, знедолених, постраждалих від війни. Нашими ногами Він приходить у ті доми, де є потреба. Ми – Його тіло.

Скільки разів нам доводилося чути, коли ми приходили до когось додому: «Сам Бог тебе послав»... Або коли ми щось говорили – чи то з кафедри, чи сам на сам – а нам згодом відповідали, мовляв, Сам Бог через тебе мені промовляв.

Ціль мого семінару – підбадьорити нас, служителів, нас як членів церкви: ми – Боже тіло, Божий організм, і в Бога нема на землі нікого, з ким би Він міг співпрацювати, окрім нас, Його церкви.

Так, ми прості, деякі – зовсім не вчені, у світі набагато більше людей вчених, з високими посадами, – але вони не діти Божі. Вони не є зняряддям в Божих руках, Його інструментом, вони не віддали свої уста, своє серце, свій розум на служіння Господу. Він вживає нас.

Згадаймо Корнілія. У пості і молитві він побачив ангела Божого. І ангел сказав, що згадалися молитви його перед Господом. І дає йому адресу в Йопії, де можна знайти Симона-Петра, який прийде і скаже, що далі робити (див. Дії 10).

Ангеле, а ти сам не знаєш, що сказати? Ви-

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБНА

Ростислав Мурах
Старший пресвітер Хмельницького
обласного об'єднання церков ХВЕ,
єпископ

являється, є робота для архангела, для ангела і херувима, і є робота для Петра, для нас із вами. Мойсей був навчений всієї премудрості єгипетської, був сильним у слові і в ділі. Але лише після того, як він розучився говорити і за 40 років дохазяйнувався так, що навіть овець власних не мав, а пас вічку свого тестя, Бог вибрав його як посудину і через нього зробив Свою роботу. І Сам Бог засвідчив за Мойсея, що той був найлагіднішою людиною на землі.

А згадаймо Лазаря. Ісус каже: «Відваліть каменю». І учні відвалюють. «Лазарю, вийди!». І Лазар виходить. «Розмотайте пелени і дайте йому їсти...»

Христос міг же сказати: «Каменю, відваліся, пелени, поспадайте...» Але щось робить Христос, а щось робимо ми. Це природна основа для надприродних дій. Ми робимо те, що можемо, а Бог робить те, що ми зробити не в змозі. Ми – Його тіло, ми – інструмент в Його руках, Бог говорить через нас і робить нашими руками. І все, що Він робив, робить і буде робити, Він робив, робить і буде робити Духом Святим через Свою місцеву церкву.

Дари Святого Духа дані для збудування церкви і її служіння

Дари Святого Духа практикуються в церкві і призначені для збудування церкви і приготування святих на діло служіння. У 12-му розділі Першого послання до коринтян читаємо про дари Духа Святого, у 12-му розділі Послання до римлян – про дари від Отця Небесного. «І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво то виконуй його в міру віри, а коли служіння – будь на служіння, коли вчитель – на навчання, коли втішитель – на потішання, хто подає – у простоті, хто головує, то з пильністю, хто милосердствує – то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

Це дари, які дав для церкви Бог-Отець. І часті ці дари Він закладає людині, ще коли вона в утробі матері. «Хто головує, то з пильністю» – мова про організаторські здібності людини. «Хто подає – у простоті», – мова про людей, яких ми називаємо сьогодні даятелями, це люди з даром бізнесмена. Ці люди вміють заробити і вміють потратити, щоб була слава Богові і були збудування церкви і благословення для сім'ї.

Пророцтво в міру віри – це не зовсім те пророцтво, про яке йде мова в 1 Кор. 12. У Посланні до коринтян йде мова про дар, яким володів, скажімо, Іван Хреститель. Як він реалізовував цей дар? Він проповідував. І його проповідь була в силі Духа Святого і під натхненням Божим. Тому він названий найбільшим пророком, народженням жінкою.

Браття, скільки разів було не в одного з нас, коли після проповіді до нас підходили люди і казали: це було слово від Бога для мене.

У Посланні до ефесян читаємо про дари, які дав Христос для церкви. «І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:11-12).

Кілька аспектів щодо цього тексту. Візьміть один з найпрекрасніших духовних дарів і підіть з ним на вулицю. Наприклад, скажіть, що вам було видіння. Вас не зрозуміють. У найкращому разі мовчки обминуть. А то й скажуть щось зневажливе. Тому що для людей цього світу Божо премудрість іноді виглядає як глупота, хоча без відкриття згори цей світ безсилый і нічого не вартий.

Тому дари Святого Духа як Боже оснащення дані для церкви і практикуються в церкві. Вони призначені для збудування церкви, за що слава нашому Господу. І коли хтось поза церквою хоче бути великим і духовним, у нього нічого не вийде. За більш ніж 15 років свого пасторського служіння я переконався, що такі джерела пересихають, вони стають каламутними. А ті, які працюють в церкві, примножуються.

Право зв'язувати і розв'язувати дано церкві

«Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі» (Мт. 18:18).

Народжується дитинка – віруючі батьки та й

просто богобійні люди просять церкву помолитися за дитя і благословити іменем Господнім. Одружуються двоє – церква їх благословляє. І якби Бог дав нам таке око, щоб ми могли побачити, скільки разів Він нахилив Своє вухо і по молитві церкви вчинив милість для людей, для країн, для націй, ми б побачили, як багато значить молитва церкви перед Божим лицем. Тому я закликаю всіх людей цінувати благословення церкви і дорожити ним.

По-особливому навчаймо членів своїх церков, щоб вони просили благословення церкви, коли їдуть на роботу, вирушають в дорогу тощо.

Хтось може закинути, мовляв, ось церкви моляться, а ситуація в Україні продовжує залишатися складною. Скільки біди, скільки горя... Таким я кажу, що якби церкви не молилися, було б у сотні разів гірше. Проаналізуємо, скільки разів вже могло б просто не стати Україні. Вона б розчинилася і перестала існувати як країна, як держава, якби не Боже око. Якби Він не чув молитви церков, молитви Божого народу.

Наш брат Віктор Юхнюк більше 15 років тому переніс операцію на серці, надзвичайно складну. Тричі під час операції в нього зупинялося серце.

Оперував його відомий професор з Німеччини. До того професора черга на операції – на декілька років наперед. Але лише три відсотки прооперованих виживають. Тобто зі ста осіб – тільки троє.

А тепер проаналізуємо: скільки людей з тих, за яких ми молилися з рукопокладанням та оливопомазанням, були зцілені? Незрівнянно більше!

Христос прийде за Церквою, яка складається з місцевих церков

Христова Церква складається з тих людей, які вже упокоїлися в Бозі і перебувають із Ним на небесах, і з тих святих, які ще живуть на землі. І в Першому посланні до солунян читаємо, що при голосі архангела і сурмі Божій ми не випередимо померлих. Бо «перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишилися, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіді будемо з Господом» (1 Сол. 4:16-17).

Дехто заявляє, що він, мовляв, – член вселенської Церкви. Я б хотів такому сказати, що він – заблудла зірка, а не член вселенської Церкви. Якщо ти не можеш бути членом місцевої церкви – бо там хтось

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ

Церква Християн Віри Євангельської України

Місія «Світло для народів»

ВІДКРИТО НАБІР ДО

МІЖНАРОДНОЇ МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ

Ми готуємо місіонерів для євангелізму і відкриття церков серед не досягнутих народів країн СНД, Середньої Азії і Східної Європи.

З 1 червня до 19 серпня 2016 року на базі Київського біблійного інституту місія «Світло для народів» (Швеція) проведе Місіонерську школу. Досвідчені місіонери, пастори, викладачі богослов'я з країн СНД і Скандинавії будуть викладати біблійні доктрини, історії місій, релігії світу, ознайомлять студентів з методами і стратегіями місіонерського служіння, розкажуть про відкриття і зростання церков.

Ми навчимо консультуванню, благовісту через ЗМІ, основам соціального і дитячого служіння, міжкультурному спілкуванню і допоможемо набутти інші корисні навички.

Завершивши навчання, студенти зможуть взяти участь у короткочасних місіонерських поїздках в Україні, до колишньої Югославії та в інші місця для розвитку довгострокового служіння.

Організатори школи забезпечують студентів триразовим харчуванням, проживанням і навчанням.

Абітурієнт місіонерської школи повинен:

- ✓ бути членом місцевої церкви ХВЕ
- ✓ мати рекомендацію пастора
- ✓ досягти 18-річного віку
- ✓ бути готовим дотримуватись всіх правил навчання і проживання, затверджених Місіонерською школою.

До 25 травня 2016 року треба надати необхідну інформацію

- ✓ заяву-анкету
- ✓ рекомендацію пастора церкви
- ✓ два фото 3x4 см
- ✓ медичну довідку (форма 086-у)

Контакти: тел. (044)450-60-00 – секретар

моб. тел. (067) 708-43-61 – координатор Антон Миколайович Кукса

e-mail: kuksa18@gmail.com сайт: www.kbi.org.ua

FB: www.facebook.com/missionschoolkiev

МІСЦЕВА ЦЕРКВА

киво на тебе подивився, хтось десь покритикував твою проповідь, хтось сказав щось, що тобі не дуже подобається, – ти не можеш бути членом вселенської Церкви. Якщо ти не любиш брата, якого бачиш, якщо не можеш вмістити брата, якого бачиш, як ти можеш любити і вміщати Бога, Якого не бачиш?..

Деколи таких людей напоумляють, мовляв, брате, сестро, як же ви там на небесах будете... Слухайте, про яке небо мова?.. Яке небо може бути для людей, які непримирені, які не можуть прощати і вміщати?.. Туди ніщо нечисте не ввійде. Туди ввійдуть лише примирені, ті, що простили від щирого серця і покрили любов'ю. А ображені, яким всі щось винні, на небо не ввійдуть.

Тому ще раз твердо, на основі Божого Слова, заявляю: якщо ти не можеш бути членом місцевої церкви, ти не можеш бути і членом вселенської, як би ти себе не називав. І небо для тебе закрито.

У церкві ми виховуємо Христів характер

Нам багато що в житті доводиться вибирати. Дитячий садочок чи школу для дітей, навчальний заклад, роботу, супутника чи супутницю життя. Але братів і сестер в церкві ми не вибираємо. Кого Бог привів, той і є. Бог посилає нам таких людей, через яких Він хоче нас обстругати, обтесати, відшліфувати. Таких, які стають нам на хворі мозолі і є колючкою в наших боках.

Для чого? А як же ми навчимося терпіти, якщо нема кого терпіти. Усі такі милі і прекрасні... Але Бог посилає нам людей, яких треба терпіти. Іноді таких, що здатні допекти нас до живого. І як навчимся прощати, коли тебе ніхто не образить?

Бог дуже добрий до нас, дружин нам не доводиться терпіти, вони нас не ображають, навпаки, вони нас терплять... Але в церкві, щоб ми виробили характер Христа, Він іноді посилає таких людей, які для нас – як шліфувальний папір, як тупа сокира і колючка в оці – щоб наш характер блищав, щоб ми виробили ті риси, про які читаємо в Першому посланні до коринтян.

«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає! Хоч пророцтва й існують, та припиняться, хоч мови існують, замовкнуть, хоч існує знання, та скасується. Бо ми знаємо частинно, і пророкуємо частинно; коли ж досконале настане, тоді зупиниться те, що частинне. Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче» (1 Кор. 13:4-11).

Якщо в Бога на нас є план, Він буде посылати нам людей, які допоможуть нам стати таким обтесаним камінцем, щоб ми в стіні храму Господнього з легкістю зайняли своє місце.

У церкві ми вчимося Божого Слова і життя

Я з великою повагою ставлюся до інститутів і шкіл. Але вони не вчать людей жити. І чим далі, тим ситуація гірша. Вони дають інформацію і знання. Але чи навчить економічний університет заробити гроші? Ні. Чи навчить педагогічний університет створити сім'ю і правильно виховати дітей? Також ні.

Ми в церкві вчимося не тільки Божого Слова, а й самого життя. Якби не церква, скільки б освічених людей залишилися нещасними, розлученими, нікому не потрібними, а їхні дари і таланти пропали б. І лише церква зуміла підняти їх, щоб вони використовували ці таланти на славу Господа.

У церкві ми підзвітні і відповідальні одні перед одними

Деякі люди за своїм родом діяльності не підкоряються нікому – вони власники фірми, бізнесу і самі на себе працюють. Але в церкві такого бути не може, і це велике благо. Воно береже нас від небезпеки зійти з вузької стежки на манівці. Коли лідери нікому не підзвітні, їх легко звести.

Але коли пастори підзвітні церкві, а члени церкви – пасторам і один одному, то це надзвичайно цінне і корисне для нас, це на благо і збудування для нашої душі.

Апостол Павло писав: «Благаємо ж, браття, ми вас: напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть!» (1 Сол. 5:14). Тому вчимося бути підзвітними.

У церкві ми частіше сповняємося Духом Святим

Ми вдума молимося і переживаємо сповнення Духом Святим. Але в церкві це стається набагато частіше. Хтось заспіває – і сльози покотилися, і серце розм'якло. Хтось скаже слово чи свідчення – і Божа благодать діє. І людина, яка потрапляє в Божу присутність, під дію Святого Духа, ніколи не залишиться такою, якою вона була. Вона стане кращою, добрішою, більше схожою своїм характером на Ісуса Христа.

Пророк Ісаія п'ять разів казав: «Горе вам», поки не опинився в Божій присутності. І тоді він каже: «Горе мені»... Він поправив після цього стан своїх уст, бо побачив, що вони занемищені.

Коли ми опиняємося в присутності Божій і сповняємося Духом Святим, ми змінюємося, наш характер наближається до характеру Ісуса Христа. А найчастіше це стається в церкві.

Церква нас виховує естетично

Може, це не зовсім духовне питання, але воно варте уваги, бо стосується місцевої церкви. Подумаймо, коли середньостатистичний житель нашого міста чи селища слухає живу музику? Гітара, скрипка, труба, фортепіано, духовий оркестр, іноді симфонічний

оркестр – усе це можна почути в церкві. І ми навіть не задумуємося, що те, чим ми користуємося просто так, легко і задарма, багато людей бачили тільки по телевізору, тільки чули, що таке є.

А як часто середньостатистичний житель нашого міста чи села співає? Як правило, після третього тосту. І улюблена пісня – Галя воду носить, а хлопці коня шукають. А співають так, що ліпше б мовчали.

А ми багато разів на тиждень співаємо. І як ви думаєте: хороший, загальний спів, спів групи впливають на наш естетичний розвиток? Звичайно, впливають.

І якась проста сестра або простий брат так свідчать про Бога, що люди слухають і дивуються – бо ті говорять, як академіки. А ще як заспівають!.. І справді, ми – сіль землі, світло для світу. Навіть в естетичному плані.

Церква впливає на суспільство

Якби на вулицях Хмельницького запитати людей, чи знають вони мене, мало хто би відповів ствердно (хіба що тільки наші, віруючі). Але якщо запитати, чи знають вони нашу церкву, ствердних відповідей буде багато.

Пригадую, у день виборів до місцевих Рад зателефонував мені і сказали, що кандидат у мери міста хоче прийти до церкви, щоб за нього помолилися і благословили. Звичайно, ми молилися. Але хто би нас, брати і сестри, знав, хто б із нами рахувався, якби не наші місцеві церкви, якби не праця місцевих громад.

Церква – наша духовна сім'я

Місцева церква – це наша найближча родина, найближчі друзі.

Пригадую, коли ми демобілізувалися, то планували часто зустрічатися. Але за рік на зустріч приїхало нас лише двоє. Отака дружба.

А де наші однокласники? Десь, звичайно, вони є. Десь-колись з кимось зустрічаємося... А де друзі дитинства чи наша родина? Десь живуть, у кожного свої клопоти, свої проблеми...

Але коли в нас горе, хто поруч з нами? Наша церква. Я знаю це, бо пережив на власному досвіді. А хто з нами, коли ми переживаємо радість? Скажімо, весілля? Родина приїде на саме торжество. Але всі приготування – це справа рук церкви.

Або побудова дому – вранці ще нічого нема, а під вечір коробка накрыта. Хто це робить? Знову ж такі, церква.

Одна сестра, три місяці попрацювавши за кордоном, свідчила, що найбільше скучала не за дітьми і не за чоловіком, а за церквою.

Церква – база для євангелізації

Церква – це те місце, де вміють працювати з різними категоріями людей. Покаялася людина – і куди її приведеш? Хтось має покликання працювати з реабілітантами, хтось – із залежними, хтось – із дітьми... Якби не місцеві церкви, хто б працював з людьми на місцях?

Чого слід очікувати від місцевої церкви

Від церкви люди очікують сприйняття і добрих відносин. Апостол Павло говорить: «Спочатку – тілесне, а потім духовне». Люди, які приходять в церкву, ще не розуміють нашого богослов'я, нашого вчення. Але вони розуміють, коли бачать турботу з нашого боку. Коли ми будемо їх зустрічати так, як зустрічають дорогих гостей вдома.

Хто рахується з людьми в цьому світі? Не завжди навіть чоловіки звертаються до дружини по імені. А прийшла така жіночка до церкви – а до неї звертаються з повагою, як до особистості...

У нашій церкві покалася одна жінка з непростого долею. Вона тяжко захворіла і потрапила до лікарні. А там відразу вираховували, що в неї нема грошей, дали виписку і відправили геть. Церква заступилася за неї, дала гроші на операцію. І та сестра плакала, мовляв, кому я у світі потрібна... Але Богу потрібна і церкві потрібна.

Іноді пастори і не задумуються, як багато це значить, коли вони просто потиснуть комусь руку. Скажуть добре слово.

У місцевій церкві люди очікують пережити присутність Святого Духа. У нашій церкві ми маємо традицію: двічі на рік беремо п'ятиденний піст. П'ять днів, з понеділка по п'ятницю, зранку і до вечора в домі молитви люди. Читають слово, коротко проповідують. Але здебільшого моляться.

І на якомусь етапі такого посту Бог почав зціляти. Почалися духовні прояви. Дехто отримав звільнення.

Ми не робили ніякої реклами, але звідусіль стали з'їжджатися люди. Люди відчувають пахощі Святого Духа і дію роси Божої благодаті. І без усякої реклами вони будуть тягнутися, якщо в нас будуть молитви і пости, якщо проповідь наша буде не тільки в переконливих словах, але в з'явленні Духа і сили.

Люди бажають також побачити в церкві турботу про своїх дітей, про молодь, про своїх близьких. І люди хочуть пережити збудування.

Служитель – це Божий дар для церкви

Здебільшого всі ми – прості люди, і ми про себе простої думки. Але Бог дуже дорожить нами, служителями, і цінує нас. Служитель – це Божий дар для церкви.

Перед Богом ми рівні з усіма членами церкви в питанні спасіння, у питанні любові Божої. Але в нас різна відповідальність перед Богом і різні права.

Наша відповідальність перед Богом дуже і дуже велика. Бог через пророка Єзекиїла дуже строго звертається до пастирів: «Блукає отара Моя по всіх горах та по всіх високих згір'ях, і по всій широкій землі розпоросшена отара Моя, і немає нікого, хто турбувався б про них, і немає нікого, хто б їх шукав!.. Тому, пастирі, послухайте слова Господнього: Як живий Я, говорить Господь Бог, за те, що отара Моя полишена на здобич, і стала отара Моя за їжу для всякої польової звірини через брак пастиря, і пастирі Мої не шукають Моєї отари, а себе самих пасуть пастирі Мої, а отари Моєї не пасуть, тому, пастирі, послухайте слова Господнього: Так говорить Господь Бог: Ось Я на тих пастирів, і жадаю за їхньої руки отари Моєї, і відірву їх від пасіння отари, і ті пастирі не будуть уже пасти самих себе, й Я врятую Свою отару з їхніх уст, і вони не будуть їм за їжу. Бо так Господь Бог промовляє: Ось Я Сам, і жадаю отару Мою, і перегляну їх» (Єз. 34:6-11).

Але не бувас так, що Бог поклав відповідальність, але не дав ніяких прав. Тому Святе Писання захищає служителів, багато разів вказує на те, що церква повинна дорожити служителями і цінувати їх.

«І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів...» (Еф. 4:11). Пастор – це дар Христів.

І ще один текст: «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, – вони-бо пильнують душ ваших як ті, хто має здати справу. Нехай вони це роблять з радістю, а не зітхаючи, – бо для вас це не корисне» (Євр. 13:17).

Церква має дорожити служителем, не робити йому боляче. Сьогодні Інтернет дає можливість слухати проповідників з усього світу. І порівняння свого пастора з проповідником світового рівня не завжди виглядає на користь пастора. Люди можуть поранити пастора, не задумуючись, що Ті Ді Джейкс не приїде, коли треба поховати когось чи помолитися з оливопомазанням. І Білл Хайбелс не приїде. А прийдуть брат Петро і брат Іван. Але як часто свій служитель у зневазі, не в пошані...

Друзі, ви ніде не знайдете досконалої церкви. Скажіть, чи читали ви коли-небудь послання коринтян до апостола Павла? Ні. Але судячи з того, що Павло писав коринтянам, ми можемо здогадуватися, що вони написали йому. Мовляв, Павле, у нас тут розділення, у нас тут який аморальний вчинок, що ми не знаємо, що робити... А ще є серед нас такі сильні в вірі, що заявили, що ідол – ніщо, і пішли об'їдати язичників. І є такі духовні, що стають за кафедру і півгодини говорять на інших мовах. А яка плутанина з духовними дарами...

Маса проблем була в Коринтській церкві. І Павло пише, як уникати розділення, як вчинити з аморальним чоловіком, як ставитися до ідолоських жертв, впорядковує питання духовних дарів – ось серце служителя.

Сьогодні потік скептицизму, критицизму, різного роду нападок на церкву дуже великий. Але мало тих, хто стоїть в проломі за церкву. Апостол Павло у першому розділі Послання до колосян говорить: «Я... доповнюю недостачу скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно Церква; якій я став служителем за Божим зарядженням, що для вас мені дане, щоб виконати Слово Боже...» (Кол. 1:24-25).

Павло страждав за церкву, він любив церкву, він стояв за неї в проломі. І сьогодні служителі – це духовні герої нашого часу, яким Бог покладає на голову вінці. Сьогодні є кому критикувати – і ззовнішніх, і з внутрішніх. Є кому вколоти, але нема кому стати в проломі.

Напевно, своїми посланнями Павло більше зробив, ніж місіонерськими подорожами. Бо його посланнями живемо ми до сьогодні. Не залишилося жодної церкви, яку він заснував. А послання діють і нині. І ми з вами по селах і містах ходимо, миримо, плачемо, постимо, молимося, і наша праця не буде даремна.

Мине усе, зникнуть всі партії, а Церква Ісуса Христа буде стояти. Нам Бог виявив честь – бути служителями в Його Церкві.

Нагорода кожному буде своя. Комусь – вінець праведника, комусь – вінець мученика, комусь – вінець слави. І ті, хто напевно багатьох, у Царстві Господньому засяють, мов зорі.

ДУХОВНА ПУСТИНЯ

Усіх без винятку людей можна поділити на три категорії. Одні проходять духовну пустиню, інші що-йно вийшли з неї, ще інші ось-ось у пустиню зайдуть. Кожен з нас перебуває на якомусь із цих трьох етапів. Духовна пустиня — це труднощі, які ми проходимо в тій чи іншій сфері життя. Ніхто не радіє пустині, усі намагаються вийти з неї якомога швидше... Але є щось, що можна зустріти лише в пустині...

«І сорок літ живив Ти їх у пустині. Не було нестачі ні в чому, — одежі їхні не дерлися, а ноги їхні не пухли» (Неем. 9:21).

Бог водив ізраїльтян пустинею 40 літ через їх непослух. Але чому в пустині вони мали найбільше благословень? Їжа падала з неба щодня. Вода в пустині лилася із скелі (їм потрібно було 40 мільйонів літрів на день!). М'ясо тоннами прибувало у вигляді перепелиць. Одежа не зношувалася. Коліна в штанах не відтягувалися. Підощва взуття не стиралася, одежа на ліктях не протиралася. Люди носили одні шкарпетки 40 років! Навіть в дітей вбрання не зношувалося... Це було величезне чудо!

Є чудеса, які Бог являє тільки в пустині. Коли євреї вийшли з пустині, чудеса припинилися! Манни не стало, одяг миттєво почав зношуватися! Їм було незвично таке бачити... Появилися перші дірки і латки... Через багато століть, за царя Єзекії, Ізраїль зазнав голоду, але Бог не давав більше манти...

Для чуда потрібен привід. «І сказав до неї Єлисей: «Що я зроблю тобі? Повіж мені, що є в тебе в домі». А та відказала: «Нічого нема в домі твоєї невілїниці, — є тільки горня оливи». А він сказав: «Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй... І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: «Подай мені ще посуду!». А він відказав їй: «Нема вже посуду». І спинилася олива» (2 Цар. 4:2-4, 6).

Голодування вдови спровокувало чудо. Нема голоду — нема чуда. Бог не примножував оливи, коли голоду не було.

Коли ми переходимо пустиню, ми перебуваємо під особливою благодаттю. У пустині доступні чуда, яких немає в інший час. І чим більше труднощів ми проходимо, тим більше чудес Бог являє в нашому житті...

Пустиня — це час життєвих уроків і Божих чудес.

«... БЛАЖЕННИЙ НАРОД, ЩО ГОСПОДЬ – ЙОМУ БОГ!» (пс. 144:15)

Бог виконав бажання серця

Я увірвав в Ісуса Христа у середині 80-х років. На той час було дуже мало надрукованих Біблій, духовної літератури та пісеньників. Багато книг переписували вручну. У ті роки відомою була книга пастора Йонгі Чо «Четвертий вимір». Я прочитав її кілька разів. І в мене появилось велике бажання відвідати Південну Корею, щоб те, про що я читав, почути і побачити особисто.

Упродовж 30 років це бажання мене не полишало. Я не раз думав про це, молився: «Боже, якщо Ти даси мені можливість, то я б дуже хотів відвідати цю країну». І ось наприкінці 2015 року Бог виконав бажання мого серця.

А сталося це так. В Україні є місіонери з Південної Кореї. Коли вони побачили моє служіння, то сказали, що Бог їм відкрив, аби вони завезли мене у свою країну. Для мене це було таким дивом, як сніг посеред літа. Отож я і ще декілька служителів з України мали можливість у жовтні минулого року десять днів провести у Південній Кореї. Моє серце наповнене безмежною вдячністю Богові за Його благословення, які я бачив у цій поїздки.

Коли ми тільки прилетіли, я звернув увагу на те, як доброзичливо нас зустріли в аеропорту. Коли нам поставили відмітки в паспорт, нас вже чекали два корейські пастори зі своїми дружинами та місцева молодь.

Пастор у Кореї – приклад для наслідування

У Кореї мені довелося зустрічатися з багатьма пасторами. І я зауважив, що усі служителі акуратно одягнені: світла сорочка, краватка, елегантний костюм. У всіх охайні зачіски. Це мені дуже сподобалося.

І ще одне – пастор у Південній Кореї зобов'язаний мати вищу освіту. Обов'язкове проходження пасторської практики перед початком служіння. Ще він повинен скласти іспит з теології та богослов'я, щоб потім не вчити людей власної науки чи ересі, але щоб усе було згідно з Писанням і на славу Божу.

Корейці ревно моляться

Я звернув увагу на те, наскільки часто і ревно корейці моляться. Ми побували у методистів, серед яких більше половини охрещені Духом Святим з ознакою інших мов. І вони настільки ревно моляться, що я був цим вражений. Не думаю, що вони так молилися напоказ, через те, що ми були там. Ні! Ми бували на зібраннях по три-чотири рази за день і чули, як моляться діти, підлітки, служителі... І я зрозумів, що нам є чому в них повчитися. У нас такі молитви бувають хіба коли відбувається молитва за хрещення Духом Святим чи станеться якась подія, яка зворушить народ і церкву.

Майже у всіх церквах Південної Кореї є ранкові молитви. Тривають вони з п'ятої до сьомої ранку. Є люди, що моляться від четвертої до сьомої години. Коли я запитав, чому вони так роблять, мені відповіли: по-перше, вранці молився Христос (Мр. 1:35). По-друге, вранці, як кажуть, свіжа голова і чисте серце, не заповнені клопотами життєвими. По-третє – вранці дуже мало автомобілів на дорогах і легко добратися до дому молитви.

Ми побували на одній такій молитві. Нас розбудили о четвертій ранку і привезли в дім молитви, який має декілька залів і вміщає 10 000 людей. На ранковій молитві було десь близько 1000-1500 осіб. Були

навіть мами з грудними немовлятами. Зібрання проходило таким чином: заспівали декілька псалмів, поки сходилися люди, потім пастор оголошував молитовні потреби і церква молилася.

Молилися по-різному: старші люди – сидячи, хтось – стоячи, хтось – на колінах, а були й такі, хто біля вітара поклонявся і так молився. Молитва була ревною і щирою. Варто відзначити, що кожна церква в Кореї складається з домашніх церков, яка може налічувати від 30 до 100 членів. І от на таких ранкових молитвах члени однієї домашньої церкви розповідають коротке свідчення про життя громади, співають один куплет або псалом, розповідають, скільки людей в них покалося за певний період часу. На закінчення ранкової молитви пастор покликав дітей, вони його оточили, і він за них помолвився.

Для мене цей час минув дуже швидко, і молитва мені дуже сподобалася.

Зібрання пробудження

Майже усі християнські об'єднання і спільноти мають духовне правило: вони зобов'язані проводити зібрання пробудження. Є громади, де такі зібрання відбуваються упродовж семи днів або й 21 дня декілька разів за квартал.

Ми були в одній спільноті, де зібрання пробудження проводять 40 днів підряд. Тобто кожного вечора упродовж цих 40 днів запрошуються гості чи один спікер і проводять зібрання. Члени церкви перебувають в пості і молитві. Відбуваються євангелізаційні зібрання, молитви про зцілення, про хрещення Духом Святим. Люди шукають Господа.

Я запитав у корейців, навіщо вони проводять такі зібрання, адже в Кореї і без цього вже багато років триває пробудження. І мені відповіли, що останнім часом проблемою тамтешніх віруючих стали матеріалізм і секуляризація, тобто злиття з гріховним світом. Особливо актуальна ця проблема серед молоді. Тому вони й почали регулярно проводити зібрання пробудження.

На мою думку, це дуже правильна тактика. Згадаймо: ця проблема була в ізраїльському народі у старозаповітні часи, нині ця проблема актуальна для християн Європи та Америки. Та й, будьмо відвертими, Україну вона теж не оминула. Бо коли люди стають жити заможніше і мають певний достаток, вони, на жаль, віддаляються від Бога.

Домашні церкви

Усі церкви протестантського спрямування в Південній Кореї мають домашні церкви. Мені довелося бути і в містах, і в невеликих містечках та селах, де є такі спільноти. Навіть були у домашній церкві в селі за два кілометри від Північної Кореї. Домашня церква проводить зібрання двічі за тиждень. Ціль проведення зібрання – обговорення центральної проповіді, виголошеної в неділю; обмін міркуваннями з приводу відкриття через дар Святого Духа – пророцтво; дослідження Слова Божого. Члени домашньої церкви разом співають і по закінченні мають невеличку вечерю.

Особливістю є те, що корейці сидять на підлозі. На такі спілкування запрошуються сусіди, знайомі. Варто сказати, що саме через домашні спільноти в церкву приходять нові люди.

Доми молитви

Ми проїжджали в Кореї через багато

Південна Корея відзначається багатьма особливими рисами. Одна з них – те, що в країні панує повна релігійна свобода. Влада прихильно ставиться до християнства. Сеул (11 мільйонів населення) – на 40% християнське місто. Тут більше семи тисяч церков і 10 з 20 найбільших християнських спільнот у світі.

Тут діють найбільші богословські заклади світу. Особливою рисою християнства є щоденні ранкові молитовні служіння. Понад 20 церков у Кореї утворюються щодня.

Відвідала благословенну Південну Корею і делегація служителів з України. Серед них – Олександр Попчук, який і поділився своїми враженнями від цієї поїздки.

міст і сіл, зокрема і через столицю – місто Сеул. І я зауважив, що в них скрізь нові і дуже гарні дома молитви.

Південна Корея приблизно у шість разів менша за Україну. 70 % її площі – це гори і тільки 30% рівнина, але ґрунт дуже глинистий. Земельні ділянки під будівництво коштують дуже дорого. До речі, усі кладовища в країні розташовані на схилах пагорбів. Дома молитви вони будують на рівнині. Вони можуть бути на три-чотири поверхи вниз і три-чотири поверхи вгору.

У такому будинку може бути декілька залів для зібрань на одну-дві тисячі сидячих місць, один центральний зал і може бути їдальня. Усередині дім молитви оснащений відеокамерами, звуковою апаратурою, великими екранами.

Споруда знадвору і зсередини оброблена таким каменем, який не треба штукатурити. Зробили один раз – і на багато років.

Щоб побудувати такий дім молитви, знадобиться від 1 до 30 мільйонів доларів. Я розпитував корейців про розцінки. Вони можуть собі дозволити такі витрати, адже зарплата в Південній Кореї – приблизно дві тисячі доларів.

Доводилося також бувати в кількох офісах. На центральній вулиці Сеула стоїть хмарочос, можливо, на декілька десятків поверхів, точно я не порухав, на жаль. А це головний офіс багатомільйонного християнського об'єднання – протестантів, охрещених Духом Святим. У Південній Кореї їх 3,5 мільйона осіб, а це 25% від загальної чисельності населення. І в цьому офісі що не поверх – то внутрішня чи зовнішня місія, кабінети служителів, як не радіостудія, то телестудія. Усе продумано до найменших дрібниць і зроблено дуже гарно.

Приємно, що в культурі корейців глибоко закладене поняття пошани один до одного. Коли вони зустрічаються, то обов'язково мають зробити невеличкий уклін на знак поваги, особливо до старших за віком людей. Одного разу ми їхали в електропоїзді на південь країни. І коли у вагон зайшов провідник, чоловік років 40-50 на вигляд, то вклонився усім пасажиром. Потім пройшов по вагоні, перевірив квитки і при виході знову повернувся до всіх обличчям і вклонився.

Благовіст у Кореї

Коли я запитав корейських служителів про благовіст у їхній країні, то вони відповіли, що у благовісті використовують усі методи, які чують і бачать. На кожному зібранні члени церкви вчать молитися за благовіст, вчать благовістити іншим людям і фінансово підтримувати благовіст. Така думка звучить у кожному зібранні. У

центрі міста Сеула я бачив чоловіка, біля якого стояла велика музична колонка, і він через неї транслює християнські пісні, проповіді Слова Божого. Іноді сам звертається до перехожих, роздає Євангелія, християнські брошури. Такий от вуличний євангелізм.

При багатьох домах молитви в Південній Кореї функціонують дитячі садочки. Законодавство дозволило, і ця справа відбувається на державному рівні. Відповідно, програма навчання і виховання у таких садочках християнська, і через них багато дітей потім приходять в церкву, а через дітей – і батьки.

У Південній Кореї дуже розвинена програма дитячих таборів, молодіжних заходів. Вони мають багато теле- і радіопрограм, євангелізують через Інтернет, проводять багато вуличних євангелізацій. Для ефективної роботи складають графіки та схеми. Багато працюють на Китай, Японію, Північну Корею. На Пасху усі християнські деномінації збираються разом, орендують великі стадіони і роблять свято для всієї Кореї. Жителі Кореї шанують Христа, Його світле воскресіння. Господь не тільки спас корейців і дав їм надію, але й підняв їхню країну морально та економічно. Південна Корея дорожить благами, які дані по благодаті через віру в Ісуса Христа.

«І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що нею водив тебе Господь...» (Повт. Зак. 8:2)

Корейці дуже цінують місіонерів, які колись принесли Євангеліє в їхню країну і постраждали за це, а дехто навіть був вбитий. Їхні імена пам'ятають і шанують ті, для кого вони виворили свободу проповіді Євангелія. З цією метою створено багато музеїв, які щодня відвідують люди різного віку. Коли ми були в одному з таких музеїв, то перед нами поїхала одна група відвідувачів, а одразу після нас вже чекала інша.

Нам розповідали про перших місіонерів, які постраждали за свою віру в Ісуса Христа, про те, як вороги порвали Євангеліє на маленькі кусочки і роздали тим, хто насміхався. І згодом, читаючи ті маленькі листочки, усі ті насмішники покалися. А через 100 років після цього Корея відзначала століття християнства у своїй країні. Спеціально до цієї події було орендоване велике поле біля Сеула, яке вмістило 3, 5 мільйона людей.

Тільки уявіть: прийшов один місіонер, якого вбили, його Євангеліє порвали, а через 100 років те саме Євангеліє збирало на одному стадіоні таку величезну кількість людей, які почули звістку про спасіння в Ісусі Христі.

Християнські вищі навчальні заклади в Південній Кореї

Ще мене приємно здивувало, як діють християнські вищі навчальні заклади. Ми побували у трьох університетах, в яких навчається (я спеціально перепитував) від п'яти до 30 тисяч студентів. Заклад повністю християнський. Один з них – тільки для дівчат. У цих університетах я нарахував приблизно 20-30 професій. Тобто можна здобувати фах інженера, будівельника чи програміста і паралельно навчатися на християнських програмах. Ми були в одному зі студентських містечок, і нам дуже сподобалося, як там усе влаштовано: будинки, офіси, їдальні.

Гора молитви

Майже всі християнські об'єднання в Південній Кореї мають гору молитви. Це може бути місце безпосередньо на горі або під горою, де розташований дім молитви, а біля нього – маленькі кімнатки розміром 1x1 м². Перш ніж туди зайти, треба скинути взуття, і тоді можна йти і молитися.

На гору молитви люди приїжджають, щоб знайти благодать і силу Святого Духа, отримати відповіді на духовні питання, зцілення від хвороби, хрещення Духом Святим, звільнення від демонів. Перебувати там можна від трьох до 40 днів – хто скільки захоче.

На одній з гір, де ми були, я запитав у працівників служби, які реєструють тих, хто туди приїжджає, скільки людей прибуває туди за місяць. Виявилось, що близько 20 тисяч людей. На тій горі побудований дім молитви, який вміщає приблизно 300 осіб. Стильців немає, усі сидять на підлозі. Тяжкохворі пробігаються ближче до вітара і весь час моляться – і духом, і розумом. І саме в цих зібраннях стається найбільше чудес зцілення і милості Божої. Люди явно бачать результат молитов.

На одному такому зібранні я молився про мир в Україні, про наших братів і сестер по вірі, про служителів, їхні сім'ї, а також про дружину, дітей, усіх знайомих, кого тільки міг згадати, про всю нашу Рівненську область.

Я зауважив, наскільки мудро в цій країні християнство інтегровано у суспільство. Мені випала честь зустрітися з одним із заступників пастора Йонгі Чо. І він розповів, що кожного понеділка проводить зібрання для міністрів корейського уряду. Цей служитель рано-вранці молиться, а потім з сьомої до восьмої години спілкується з представниками влади, проповідує їм, молиться за них і нагадує, щоб вони були чесними, боялися Бога, не крали, не брали хабарів і були благословенням для своєї держави.

Кожній людині Бог дав право вибору. У давнину Господь звертався до Ізраїльського народу через Мойсея з такими словами: «Сьогодні взяв я за свідків проти вас небо та землю, життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линити до Нього, бо ж Він життя твоє, і довгота днів твоїх, щоб сидіти на цій землі, яку записав Господь батькам твоїм Авраамові, Ісакові та Якову, дати їм». (Повт. Зак. 30:19-20).

Нині ці слова так само важливі, як і в той час. Блаженний той народ, який вибирає життя і любові Господа, виконує Його заповіді та постанови, шанує Бога не тільки на словах, але насамперед своїми ділами.

ХТО В ЦЕНТРІ МОЛИТВИ?

У церкві, де я духовно зростав, усі перед їдою молилися словами: «Господи, благослови і освяти цю їжу...» Так молився і я, поки один чоловік не показав мені в Біблії тексти, які переконали мене переглянути таку практику. Мова не про те, що одні звикли молитися так, а інші — інакше. Мова про те, чого вчить Біблія і чого вона не вчить. І, як виявилось, питання про молитву за їжу — набагато гостріше і глибше, ніж здається.

У Старому Заповіті Бог показав Ізраїлю: «І будеш ти їсти й наситишся, і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі» (5 М. 8:10). Писання закликає Ізраїль благословляти Бога за блага, які їм дано, включаючи їжу. Євреї донині моляться молитвою, яку вони називають «благословення на хліб», але, що цікаво, — благословляється в ній не хліб, а Сам Бог: «Благословенний Ти, Господи, наш Боже, Царю всесвіту, що вирощуєш хліб із землі!».

Це очевидно для кожного єврея — благословляти перед прийманням їжі і питва Бога, Котрий дає цю їжу і питво. Ось думки відомого шотландського богослова і тлумача Вільяма Барклі з цього приводу: «Коли юдей споживав фрукти, він говорив: «Благословен будь Ти, Царю всесвіту, що сотворив плоди на деревах». Коли юдей пив вино, він говорив: «Благословен будь Ти, Царю всесвіту, що сотворив плоди винограду». Коли їв овочі, він говорив: «Благословен будь Ти, Царю всесвіту, що сотворив плоди землі». Коли їв хліб, юдей говорив: «Благословен будь Ти, Царю всесвіту, що народжуєш хліб із землі».

На сторінках Нового Заповіту ми неодноразово читаємо, як Христос молився за їжу: «І, звелівши на товпю посідати на траві, Він узняв п'ятеро хліба й дві риби, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народом» (Мт. 14:19). «І Він узняв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві риби на всіх поділив» (Мр. 6:41).

Деякі помилково вважають, що слово «поблагословив» в цих текстах стосується хліба, але це не так, тому що євреї ніколи не благословляли хліб, а благословляли Бога, дякуючи Йому. Підтвердження цього — текст про останню вечерю: «Як вони ж споживали, Ісус узняв хліб, і поблагословив, поламав, і дав їм, і сказав: «Прийміть, споживайте, це — тіло Моє!» (Мр. 14:22).

Тут зустрічаємо зворот «узняв хліб, поблагословив» (зауважте: тут не сказано, що Ісус благословив саме хліб). Ось як апостол Павло перекладав це: «Бо приймав я від Господа, що і вам передав, що Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, узняв хліб, подяку віддав, і переломив, і сказав: «Прийміть, споживайте, це тіло Моє, що за вас ломается. Це робить на спомин про Мене!» (1 Кор. 11:23-24).

Для Павла, як для єврея, було очевидно, що коли Ісус «поблагословив хліб», Він подякував Богові за хліб, тому апостол так і написав: «... узняв хліб, подяку віддав...» Зрозуміло, що слова «подяку віддав» стосуються не хліба, а Бога. Як і слово «поблагословив» в контексті молитви за їжу в Біблії завжди стосується Бога.

Молитва про їжу в Новому Заповіті — це молитва вдячності і прославлення Бога: «Коли я стаю спільником їжі з подякою, чому мене зневажають за те, за що дякую я? Тож коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите — усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:30-31).

Але звідки пішла практика просити благословення на хліб? Можливо, через поверхнєве розуміння такого уривку: «... наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав. Кожне бо Боже твориво добре і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою, воно бо освячується Божим Словом і молитвою» (1 Тим. 4:3-5).

Тут двічі сказано, що молитва за їжу — це молитва подяки. І їжа «освячується Божим Словом і молитвою». Але якою молитвою? Цей текст не дає ніякої підстави просити Бога, що послаб нам їжу, благословляти її освячувати її, а закликає дякувати Творцеві. Їжа «освячується Словом Божим і молитвою» уже як факт нашої молитви подяки.

А як же тепер бути з текстом, де сказано, що Ісус благословив саме хліб (Лк. 9:16)? Із загального контексту Біблії зрозуміло, що це означає: Він подякував Богові за хліб і тим самим благословив його (1 Тим. 4:3-5).

Та й подумаймо, як Бог мав би відповідати на наше прохання благословити їжу? Змінити її властивості, очистити від шкідливих складників?..

По суті, молячись за благословення їжі, людина молилася про своє власне благословення і безпеку. Центром такої молитви є людина. Мова не про те, що не потрібно просити Божого благословення; мова про те, хто стоїть в центрі нашого прохання про освячення їжі і з яким серцем звершається ця молитва. На мою думку, щоденна практика такої молитви лише заохочує споживачке ставлення до Бога.

НАША ВІЙНА, НАШ І МИР

З початку гібридної війни проти України, яка почалася в Криму і триває на Донбасі по сьогодні, мені часто доводилося чути від євангельських християн і служителів України і Росії фразу: «Це не наша війна». А далі йшли досить розлогі пояснення, суть яких зводилася до того, що краще сидіти тихенько вдома, не висовуватися, ходити на зібрання до церкви, молитися, слухати євангельські гімни і проповіді, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя; публічно вдавати, що нічого не відбувається, замовчувати, не згадувати, щоб досягти єдності навколо нового догмату «це не наша війна».

Найбільш потужний об'єднавчий засіб на кладовищі — це мовчання. Мовчання не стільки в публічному кладовищенському просторі, скільки у відносинах один з одним, навіть коли в одній труні поруч лежать чоловік і дружина. Мовчання в присутності один одного об'єднує тільки мертві, бездушні тіла, не здатні співстраждати, співчувати, спільно брати участь в якихось справах.

Гробова тиша й ігнорування війни — це гріх проти життя Церкви як Тіла Христового, це параліч частини членів Тіла, це омертвіння органів почуттів і сприйняття. Якщо ми живі у Христі, якщо ми не на духовному кладовищі, то це наша війна — і українців, і росіян. «Наша війна» — це наша відповідальність за страждання нашого народу, наших сімей, наших братів і сестер по крові і по Крові; це і наша відповідальність як народу Божого за те, що відбувається в наших країнах — в Україні і Росії.

Занадто довго нас більшовики позбавляли цієї відповідальності, і занадто болісно брати її на себе знову. Але без цієї відповідальності проповідь Євангелія неможлива не тільки в Єрусалимі (моє, рідненьке, близьке і зрозуміле, хоча часто вороже налаштоване), а й і в Юдеї (серед свого народу), і в Самарії (серед тих, яких ми вважаємо недонародом, недовіреним, недовіреним, як в Україні, так і в Росії), і до краю землі (що нам до краю землі, якщо наше серце глухе до страждання Єрусалима?).

Християнин, який ігнорує війну і наслідки війни, тобто постраждалих в ній, ховаючись в зону комфорту церковних недільних богослужінь і єлейних проповідей «чистого Євангелія», не торкається реальності і не може називатися християнином. Не може і не має права, тому що невід'ємна частина сутності християнства, в якому відбивається сутність Христа, — це співстраждання — страждання разом, співпереживання — переживання разом, співучасть в житті один одного.

Якщо ми ігноруємо наслідки війни в нашому роді, в нашій родині, ми не співгромадяни ні тут, ні в Царстві Божому, ми не співпрацівники ні тут, ні в Царстві Божому, ми не співспадкоємці ні тут, ні в Царстві Божому. Тому що ми порушуємо фундаментальний принцип Церкви як Тіла Христового — принцип піклування один про одного: «Щоб не було розділення в тілі, а щоб члени однаково дбали один про одного. І коли терпить один член, страждають з ним усі члени; і коли радіє один член, з ним радіють усі члени. І ви — Тіло Христове, а зосібна — члени». Пишатися і радіти один за одного ми навчені — гуркіт перемог на Сочинській Олімпіаді затьмарив і заглушив сльози і ридання батьків, матерів і дітей, розстріляних на Майдані. А далі — «це не наша війна».

Життя тихе і спокійне з Христом — це не дивитися по телевізору, як тікають біженці, але підняти свій «процесор» і пройти шлях хоча б з одним біженцем до кінця, подбавши про нього духовно і фізично; пройти шлях хоча б з одним солдатом до кінця. Це не за рахунок інших «провадити» тихе й мирне життя, але допомогти потерпілому і пройти з ним його шлях до його життя, тихого і спокійного ...

Це наша війна, тому що вона стосується нашого народу, серед якого Бог дав нам народитися, — на-

роду України, народу, за який ми, місцеві церкви, відповідаємо перед Богом. Це наша війна, тому що вона стосується наших місцевих церков, дітей Божих, Тіла Христового, частиною якого ми є або вважаємо себе.

У цій війні вмирають сини і дочки нашого народу, наших сімей. У цій війні залишаються сиротами діти нашого народу, наших сімей. У цій війні залишаються вдовами втомлені дружини і матері нашого народу, наших сімей. У цій війні залишаються фізично і емоційно травмованими наші батьки, наші матері, наші діти, наші рідні брати і сестри.

Якщо «це не наша війна», значить, і народ не наш, значить, сироти та вдови не наші, значить, і сім'ї не наші, не наші батьки і матері, не наші сини і дочки, не наші брати і сестри. Смію припустити, що той відрікається від свого народу і своєї сім'ї, який ніколи не любив і не поважав їх, але любив себе за допомогою народу, сім'ї та місцевої громади. Якщо для нас церковна програма важливіша за можливість допомогти страждачому, якщо для нас чиста церковна підлога важливіша за можливість нагодувати нужденного, ми не можемо називатися християнами.

Якщо це не ваша, росіяни, війна, значить, і сини російського народу не ваші, не ваші їх сім'ї і батьки. Навіщо тоді обдзвонювати служителів церкви і родичів з проханням молитися про те, аби не відправили рідного сина на Донбас, якщо нічого не доведено і війна не ваша? Якщо це не ваша війна, значить, і не потрібно шукати сім'ї, чії батьки і сини були вбиті на «чужій війні», шукати і знайти, щоб утішити їх радістю Духа Святого, відкрити їм Радісну Новину. Шукати ми будемо тільки тоді, коли візьмемо на себе соціальну відповідальність за війну, за наслідки війни.

Уявіть, що це вашого сина, який все ще в духовних пошуках, призвали на фронт, і що вашого сина по дорозі туди, на Схід, але ще не на Сході, не впустили в брудних чоботях в приміщення церкви зігрітися та випити чаю, не скористалися можливістю прочитати йому вірш з Євангелія і помолитися з ним, до чого він був такий відкритий. Що б ви сказали при нагоді такому пастору і місцевій громаді, отримавши повідомлення про смерть сина?

Уявіть, що це до вашого сина не виявили бажання приїхати в «тренувальний табір», побути з ним, підтримати його перед самою відprawкою на Схід, тому що місцева громада готувалася до церковної святкової програми. І її виконання на той момент було важливішим за духовні пошуки вашого сина. Як би ви оцінили святковість цієї програми, отримавши повідомлення про смерть сина, і знаючи, що це, можливо, була одна з останніх можливостей нагадати йому про любов Христа?

Уявіть, що це вашим рідним батькам, рідним дітям, рідним братам і сестрам відмовилися допомогти християни, повідомивши, що «це не наша війна», «не порушуйте моє тихе і спокійне життя», як в Україні, так і в Росії (навіть якщо ніхто нічого не доведе, загиблі сини Росії від цього не перестануть бути синами Росії і членами страждених російських сімей).

Якщо ми ігноруємо війну, вдаючи, що ніякої трагедії не відбувається, якщо не бажано визнавати реальність і відмовляємося брати на себе соціальну відповідальність за наслідки війни в рамках своїх можливостей, за стан свого народу, частиною якого ми є, то ми — порожні люди, порожні християни: ми нічого не отримали і не взяли від Христа, тому що нам нема чого запропонувати кожному десятому страждачому жителю України, якого війна торкнулася безпосередньо, увірвавшись у життя травмою, болем, смертю, безповоротними втратами.

Не потрібно допомагати всьому народу України. Допомогати всьому народу — це снобізм, це егоїзм, це значить допомагати лише собі, що в нас успішно й робить переважна більшість депутатів Верховної Ради.

Потрібно почати допомагати хоча б одному, хоча б одній сім'ї, пройти їхній шлях від жахів війни хоча б до тимчасового тихого і безтурботного життя. Якщо не одній сім'ї, то хоча б одній людині — допомогти продуктами, одягом та взуттям, допомогти з документами, медикаментами, лікуванням, з проживанням, працевлаштуванням, навчанням... Мета такої допомоги — не зробити цю сім'ю залежною від нас до кінця світу, але допомогти їй поступово стати на ноги, здобути незалежність, щоб вона таким же чином почала допомагати і іншим. Немає більшої радості, ніж бачити зцілення сім'ї — однієї, другої, третьої. Так зцілюється місцева громада, так зцілюється народ.

І тоді біль і страждання, розділені на кількість таких приймаючих родин і помножені на любов, милість і благодать Христа, будуть зцілюватися в міру проходження шляху. І тоді, розділяючи біль і страждання один одного, ми явимо світові любов Христа через єдність Тіла, щоб потім разом радіти не скороминучою тимчасовою славою, але вічною, нескінченною славою Христа.

Однак проявити співучасть і співпереживання ми зможемо тільки тоді, коли війна стане нашою. Стати співгромадянами, співробітниками, співспадкоємцями і тут, і в Царстві Божому ми зможемо тільки тоді, коли війна стане нашою... Молімося. Солімо. Світимо.

Тарас Дятлик.

Рівне.

БЕЗ ЧОГО НЕ ОБІЙДЕТЬСЯ КЕРІВНИК

Багато всього сприяє тому, щоб стати добрим керівником. Однак є щось, без чого жоден добрий керівник не зможе обійтися, і це — смирення. Згадайте, скільки разів згадується слово «смирення» в Книзі Приповістей. Ніхто не може стати таким керівником, яким його хоче бачити Бог, без належного смирення: «Прийде пишність, та прийде і ганьба, а з сумирними мудрість» (Пр. 11:2); «Заплата покорі і страху Господнього — це багатство, і слава, й життя» (Пр. 22:4).

Насправді життя обертається не довкола вас

Керівнику дуже легко забути цю прописну істину. Він завжди в центрі уваги і дуже часто спочиває на лаврах, тому йому легко повірити в те, що життя обертається саме навколо нього. Але це не так, навіть якщо керівник щиро вірить, що він — пуп землі.

Живучи в гордості, ми концентруємося на самому собі. Натомість живучи в смиренні, ми фокусуємося на Бозі та інших людях. Усі керівники, котрі вірили в те, що життя обертається саме них, впали, саме така позиція призвела до їх падіння.

Насправді служіння, в якому ви задіяні, — не ваше

«Скільки людей у твоїй церкві?». «Розкажи мені про своє бачення». Яка тонка ця грань, і як легко її переступити й почати вірити, що те, чим ти керуєш, — твоє. Але це не так. Воно Боже, а ми — просто службовці в ім'я Його, для прибутку Його і підконтрольні Його Духу.

Можна пишатися тим, що робить Бог через служіння, в якому ви задіяні як Його службовці. Але не можна дозволяти закрадатися гордості і починати думати, що служіння належить вам. Саме смирення нагадує, що ми служимо церкві або команді тільки певний відрізок часу, а потім передаємо її тому, хто буде продовжувати це служіння.

Насправді команда, яку ви веде-те, не призначена служити вам

Смиренний керівник служить кожному члену своєї команди, щоб та була успішною настільки, наскільки це можливо, і плідною настільки, наскільки це можливо.

Гординя керівника полягає в тому, що він ставить до своєї команди так, наче само собою зрозуміло, що вона зобов'язана працювати на нього. Ні і ще раз ні! Новозаповітне розуміння керівництва полягає в тому, що не керівнику служать, а він служить іншим. А досягти такої позиції можна тільки завдяки смиренню.

Насправді цінними бувають не лише ваші ідеї

Гордий керівник говорить багато, а смиренний слухає багато. З керівником, який вважає свої ідеї наріжним каменем або єдиною правильним напрямком руху, ніколи не буде здорового діалогу. І тільки смиренний керівник готовий слухати те, що йому не подобається слухати, прислухатися до інших точок зору і залишатися відкритим до чесної критики.

Ознака наявності смирення в керівника — здатність вести тривалий чесний, відкритий і неупереджений діалог.

Як тільки я починаю вірити в непомилність і невідкладність своїх ідей, я починаю думати, що життя обертається навколо мене. Коли я ставлю собі за заслугу те, що зробила команда, я претендую на те, щоб життя оберталось навколо мене.

А як тільки я починаю вважати, що життя повинне обертатись навколо мене, Бог перестає бути в центрі мого служіння. Лише коли я живу в смиренні, у центрі мого життя — Бог. А коли я живу в гордості, у центрі мого життя поставлені мої особисті інтереси.

Між смиренням і гордістю дуже тонка грань. І щоб залишатися в смиренні, часто потрібні людські зусилля...

Т. Дж. Аддінгтон.

ЧОТИРИ ПОРАДИ ЮНАКАМ

«Так само благай юнаків, щоб були помірковані. У всіх сам себе подавай за зразка добрих діл, у навчанні непорушність, повагу, слово здорове, неосудливе, щоб противник був засоромлений, не мавши нічого лихого казати про нас» (Тит. 2:6-8).

У часи Римської імперії не було такої категорії, як люди середнього віку. Усі до 40 років вважалися молодими. І коли літній чоловік поводить себе, як молодий, або юнак — так, наче він вже старий, виникають проблеми.

То що радив апостол Павло молодому Титові?

Володій собою

Для молодих, як і для старших чоловіків, бути поміркованими однаковою мірою важливо. Це означає, що ми здатні контролювати свої емоції і поведінку, особливо, коли нам доводиться нелегко.

Юнаки схильні бути ідеалістичними і самовпевненими. Вони говорять те, що не варто говорити, відчувають те, що не варто відчувати, роблять те, що не годиться робити. Тільки Дух Святий допоможе їм набутися самовладання.

Добре працюй

Церквам потрібні молоді чоловіки, які прагнуть бути духовними лідерами, які вірні Євангелію і стараються уподібнюватися Христові. Апостол Павло мав на увазі саме це, коли радив Титу уважно пильнувати за своїм життям і навчанням, щоб спасти не лише себе, а й своїх слухачів.

Поважай, щоб і тебе поважали

Повага передбачає цілісність служителя, коли його вчення не наповнене протиріччями, але насичене єдністю і правдою. І саме Ісус — те, що повинно об'єднувати будь-яке добре вчення. Павло хотів, щоб усі аспекти Титового вчення були сформовані через Євангеліє.

Використовуй добру мову

Добра мова — це здорові і правдиві слова. І тоді твоїм противникам складно буде говорити про тебе погано. Молодий чоловіче, чи ти швидкий на слухання і повільний на говоріння? Чи можна сказати, що твоя мова корисна, здорова і добра для збудування інших?

Усе треба розглядати через призму Ісуса і Його служіння. Принципи благородства чоловіки можуть виражати безліччю способів, але всі вони повинні бути в Христі.

ЄПІСКОП ЗАКЛИКАВ ПОКАЯТИСЯ У «ВІРТУАЛЬНИХ ГРІХАХ»

Англійський єпископ Філіп Іген з міста Портсмута назвав використання блогів, Facebook і Twitter з ціллю осудити когось «серйозною проблемою» і закликав покаятися в гріхах, вчинених через соціальні мережі.

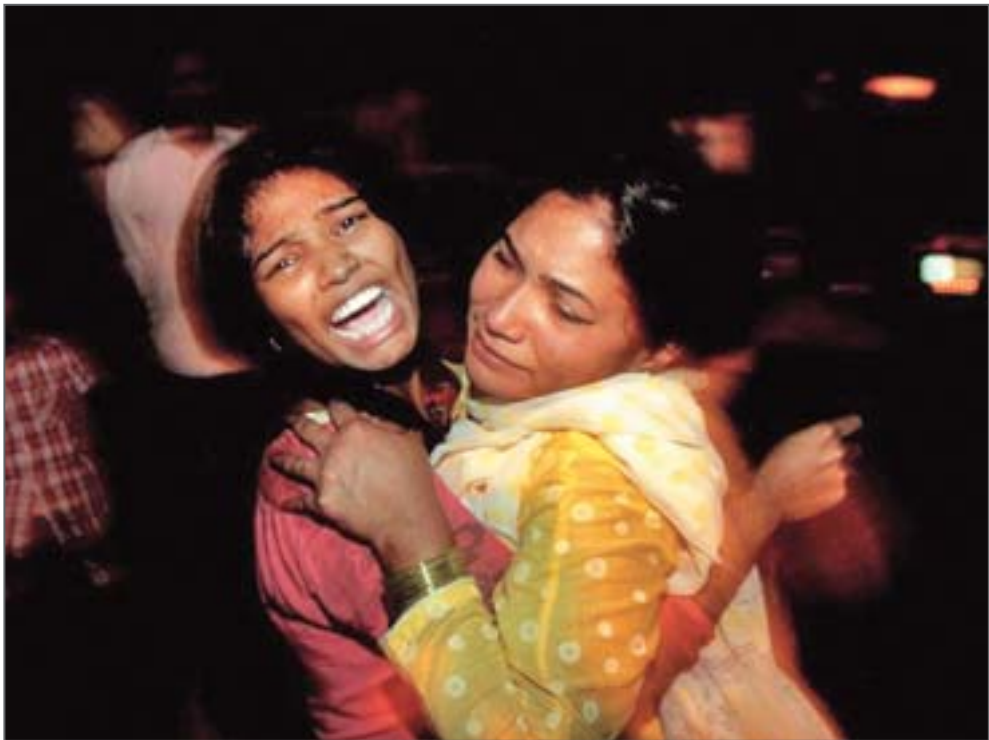
«Використання соціальних мереж для критики або образи людини — це гріх проти восьмої заповіді, яка

забороняє «свідкувати неправду на свого ближнього», — заявив єпископ у своєму пастирському посланні.

«Потрібно проявляти розсудливість і розважливість, поважати інших людей і їх право на особисте життя і не брати участі в наклепах, чутках і поспішних осудженнях».

«З якою ціллю ви використовуєте Facebook чи Twitter? Ці питання дуже серйозні, — наголошує Іген. — Інколи здається, що наша культура стрімко набирає успіху в порушенні восьмої заповіді».

ТЕРАКТ В ПАКИСТАНІ БУВ СПРЯМОВАНИЙ ПРОТИ ХРИСТИЯН

Теракт, що стався 27 березня в Лахорі, був спрямований проти християн, що зібралися в парку Гульшан-І-Кбал на святкування Пасхи. Про це заявив офіційний представник угруповання «Джамаат уль-Ахрар», яке взяло на себе відповідальність за атаку.

«Нашою ціллю були християни... І ніщо не

зможе зупинити нас. Наші смертники продовжуватимуть такі атаки», — заявив він.

Вибух стався за кілька метрів від дитячих гойдалок. Жертвами атаки стали 70 осіб, ще 340 отримали поранення.

leshua.org.

ВОНА ВКРАЛА МОЄ ЧУДО

Уявіть великий натовп людей, що йде запиленою дорогою. На чолі цієї процесії — Ісус. Вони прямують до дому Яіра. Ісус йде зцілювати його доньку. Усе відбувається за планом... Яір задоволений, що Ісус так швидко зреагував і погодився допомогти. Його улюблена донечка буде зцілена. Ще кілька поворотів — і ми будемо там...

Яір поспішає, адже він обіцяв доньці швидко повернутися. Вона в нього єдина... Але сталася незапланована зупинка. Чому ми зупинилися? Не час гаятись...

Як з'ясувалося, якась жінка доторкнулася до Ісуса і була миттєво зцілена. Усі в захваті! Аж тут підійшли друзі Яіра і повідомили, що його дитина померла... Якби ми тут не затрималися, ми б встигли...

Хто в цьому винен? Хто вкрав чудо, яке було так близько?

Люди навколо раділи зціленню жінки, але Яіру було не до радості. Взагалі, тяжко радіти благословенню інших, коли в тебе горе... Тоді, коли Бог чинив чудо в одному житті, в іншій долі сталася катастрофа... Люди спостерігали великий прояв віри жінки, а віра Яіра захиталася. Їй прийшла відповідь, а в нього непоправне лихо... І як так: Ісус йшов до Яіра, а відповідь одержала

інша...

Чи було у вашому житті таке, що ви молилися за щось, а відповідь отримували інші? Брат у церкві свідчить, як Бог благословив його новою роботою, а ви молитеся за це вже тривалий час, та все марно. Перша думка: адже це я повинен бути на його місці.

Сестра свідчить про оздоровлення, і всі в церкві радіють, а вам не до радості: ваш діагноз невтішний. Важко спостерігати, як Ісус діє в чиемусь житті, а в тебе в цей час все погіршується.

У чому справа? Хто краде моє чудо?

Кажуть, що свідчення з життя людей надихають. Та іноді все буває навпаки. Іноді чийсь свідчення приносять розчарування: а що не так зі мною? Це тяжко — у чорні часи свого життя спостерігати за благословеннями в інших людей.

Ісус сказав Яіру: продовжуй вірити! Нам не треба вчитися вірити — нам треба навчитися продовжувати вірити! Яір без проблем вірив, поки Ісус йшов з ним і все було добре. Легко вірити, коли все добре, але треба навчитися продовжувати вірити, коли ситуація погіршується...

Одна жінка вірила Богові, поки не потрапила в аварію. Після аварії віра її розвіялася. Чому Бог допустив таке? Чому саме з нею це сталося?

Яір стояв перед вибором. «Не турбуй більше вчителя!» — казали люди. Іноді в найважчі хвилини ми отримуємо найгірші поради. Але він попри все вирішив продовжувати вірити. У найчорніший день свого життя Яір пережив найвеличніше чудо — чудо воскресіння своєї дитини!

Якщо ми продовжуємо вірити Богові в тривожні часи — наше чудо близько! Чим більший тиск в житті ми переживаємо, тим більше чудо Бог приготував для нас! Тому продовжуймо вірити — і Він ніколи не підведе.

ВИБУХ У «ПОСОЛЬСТВІ»

Останні дні — не в есхатологічному, а календарному розумінні слова стали серйозним потрясінням для світової спільноти. Хвиля насильства і терактів прокотилася в самому центрі Європи. Вибухи в аеропортах Брюсселя — жертви і кров, станція метро Мальбек — жертви і кров. Падіння «Боїнга» в аеропорту Ростова — знову жертви і кров, а ще — вибух у «посольстві»...

Про «посольство» окремо. Прогриміло в українській столиці. Вибух настільки потужний, що елементи враження розлетілися по всій Україні, навіть за її межі. Є жертви — багато постраждалих. Поранення тяжкі — здебільшого попадання в голову, а більшість — у серце. Втрачено підрахувати майже неможливо. Працює комісія, яка навряд чи зможе дати об'єктивну оцінку тому, що сталося. Сьогодні чекаємо висновків експертної місії під головуванням пана Тофа із США...

Це так... Іронія з присмаком гіркоти — християнська спільнота розуміє, про що йдеться. «Вибух» або скандал навколо відомого лідера відомого «посольства» став ще одним смачним плювком в лице українській євангельській спільноті від «добро-

зичливця» з Нігерії. Витремося рукавом... Мовляв, з ким не трапляється... І далі?

А може, пора вдарити у набат: «Між притвором та жертвником нехай плачуть священики, слуги Господні, хай молять вони: Змилуйся, Господи, над народом Своїм, і не видай на ганьбу спадку Свого...» (Йоїл 2:18).

Проте це у разі, коли служитель ще може плакати. Власне, у «посольстві» пастор без сліз». Здається саме таку ідею пропагувала одна з його книг. Захоплення подібною риторикою призводить до духовного оніміння тих служителів, які повинні були б у плачі голосно волати... Зрештою, процитуймо пророка: «Його вартівники всі сліпі, не знають нічого, всі вони пси німі, які гавкати не можуть...» (Іс. 56:10).

А потрібно було «гавкнути» на повний голос і попередити отару про небезпеку: агов, де сторожові пси «посольства»?

... Я зовсім не зловтішаюся — ага, мовляв, попався, вовчику, а тебе попереджували, говорили. Зовсім ні, мені щиро жаль служителів, які «не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, тому видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне» (Рим. 1:28).

Це урок на майбутнє, це виклик євангельській спільноті України, це радикальне застереження творцям новітніх «посольств божих», що у них часто — ані посланництва, ані Бога.

Микола Сінюк.
msnyuk.in.ua

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ Церкви ХВЄ України ЗАПРОШУЄ

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форми навчання за програмами БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВР ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями:

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ», «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (літні курси).

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з квітня 2016 року.

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2016 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар) та 097-921-42-01 — Оксана Василівна Малішук, координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 4 (139)

Виходить щомісяця

КВІТЕНЬ 2016 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726